Nr. 151, dets 2023

EESTI METODISTI KIRIKU AJAKIRI

KODUTEEL

PÜHAKIRI, TRADITSIOON, MÕISTUS, KOGEMUS

Indeks 78228 ISSN 1406-2291
Nr. 4 (151) detsember 2023 • Hind 6 eurot

SELLES NUMBRIS

• **TOIMETAJALT**
Marjana Luist
Jälg Jumala ligiolust 3

• **JUTLUS**
Robert Tšerenkov
Jumalal oli oma eriline plaan 4

• **TEOLOOGIA**
Herki Tomberg
Isiklikus kogemuses elavaks tehtud usk 6

• **ARVAMUS**
Anne Saluraid
Kogemusest 8

• **KOGUDUSTE ELU**
Aleksandr Sorokin
EMK Paldiski kogudus 30 9
Priit Tamm
Tartu Püha Luuka kogudus 100 11
Irina Semjonova
Üks päev hingehoidja töös 15

• **MEIE INIMESED**
Triin Tarendi
Olavi Ilumets 70 16

• **TÖÖHARUD**
Inna Välja
Sela 55 18

• **KIRIKUELU**
EMK vaimulike õppe- ja osaduspäevad 21
Misjonärid Eestis 21
Eesti Sõprade kohtumine USA-s 22
Veebinarid 23
Narva kogudusel on uus pastor 23

• **TUNNISTUS**
Anton Ojamaa
Elulugu ja tunnistus 24
Piibe Piirma
Jõuluehted 25
Anneli Rahuvarm
Tõotatud maa 26

• **LAIAST MAAILMAST**
Marjana Luist
Noormees nimega Lepitaja 27
Merle Voola
Kuidas jõuab eestlaste abi Etioopiasse? 28

• **RISTSÕNA** 29

• **METONOORED**
Raili Hollman
Kasvulava kursus ja üritus Kasvulava+ 30

• **LASTENURK** 31

Esikaane foto: Generation2 pildikogu
Väljaandja: EMK, Narva mnt 51, 10120 Tallinn
Tel: 501 2483; e-post: koduteel@metodistikirik.ee
www.metodistikirik.ee/koduteel
Toimetaja: Marjana Luist
Toimetuse kolleegium: Tarmo Lilleoja, Anne Saluraid, Inna Välja, Jana Laaneser, Triin Tarendi, Küllike Evartov
Ajakirja veebiversioonid: Rein Laaneser
Keeletoimetajad: Küllike Evartov, Inna Välja
Küljendus: Taimi Pärna

JÕULULAPS

Ära astu, Jõululaps, mu
ukselävest üle,
külm ja kitsas minu tuba,
ruumi siin ei ole.

Ei ma teinud jõulurooga,
kutsund külalise,
pleekind kuue varju peidan
hinge murelise.

Otsi neid, kel täna rõõmus
jõulusära palgel,
kallid kingitused kuusel,
tuba soe ja valge.

Mine eemale mu juurest,
mul ei ole pühi,
igast õnnekübemest ju
eksind süda tühi.

Väliselt ei mitte miskit
küsi ma Su käest,
kui vaid ainult osa saaksin
ühest pühast väest,

mis mu paljud patuvõlad
olematuks teeb,
kõigest kallist kõige suurem
jõuluand on see.

Tasakesi tuppa tuli
väike Jeesus ise.
Temast saingi õnnistava
sõbra imelise.

Ega talgi aset olnud,
sängiks laudasõim.
Sellest tunnist armsaks sai Tall'
halvim rahvahõim.

Kõige põlatuma juurde
läheb sünniööl,
tehes teisi õnnelikuks
lunastusetööl.

Hoides külmetavail kätel
süles Jeesuslast,
põles jõulutuledesse
kõik mu üleast.

Soojaks, puhtaks sai mu tuba,
riided lumivalgeks,
väeti hingeõhust alles
õhetamas palged.

Jõuluõhtu ainust soovi
igaüks nüüd loeb:
minu südant tahab templiks
neitsi Maarja Poeg.

Annan selle, see mu ainus
vara siin, maailmas,
kord ka jõulukünaldena
kustuvad mu silmad,

aga Kristust leidnud süda
on ju igavene,
kaduvusest vabastas ta
Jumal – inimene.

Tahan sellest tunnistada
terve ilmale,
millist rikast rõõmu jagab
Jõululapsuke.

LAINE VILLENTHAL
(1950)

Jälg Jumala ligiolust

Möödunud aasta ühel ilusal suvepäeval olime perega ralliraja ääres kaasa elamas minu õepoegade rallisõidule. Terve päeva kestnud rallit jälgisime künka peal, kus ei olnud puid ega muid võimalusi päikese eest varjumiseks. Õhtul oli näha päikese poolt päeva jooksul tehtud tööd: katmata kehaosad olid päikesest punased.

Foto: Meriliis Metsamäe

MARJANA LUIST

Sarnaselt päikesega jääb meisse jälg ka Jumala ligiolust – mitte küll nahale, aga meie sisse. Tema palge ees olemine muudab meid ja see muutus väljendub meie suhtumises, meie tegudes, meie sõnades, meie olemuses.

Nii nagu pruuniks saamiseks ei piisa paarist minutist päikese käes olemisest, on sama ka jumalanäoliseks muutumisega – see võtab aega. Selleks et meie sees saaks toimuda mingi muutus, ei piisa paari piiblisalmi läbivuristamisest ega palvehetkest, mille jooksul loetleme Jumalale ette, mida kõike Ta tegema peaks. Et Jumala ligiolust jääks meie sisse jälg, on vaja Tema ligiolus veeta aega. Päevituse nahal püsimine eeldab regulaarset päikese käes olemist. Sarnaselt on ka selle jäljega, mis Jumala ligiolust meisse tekib – selle püsimine eeldab pidevat osadust.

Möödunud aastal soojal maal käies sain mitmel päeval tundide viisi päikest võtta ja basseinis ujuda, kuid Eestisse tagasi jõudsin sama valgena, kui olin sinna läinud. Põhjuseks oli väga tugevatoimeline päikesekaitsekreem. Ka kristlase elus võib mõnikord olla nii, et hoolimata aastast aastasse kirikus käimisest, Piibli lugemisest ja palvetamisest mingit muutust tema käitumises, suhtumises ega olemuses ei järgne. Põhjuseks on kaitsekiht, mis ei lase Pühal Vaimul kristlase südames tööd teha. Sellisteks „tugevatoimelisteks kaitsekreemideks“ vaimulikus elus võivad olla apaatsus, mingid hirmud, petlik rahulolu oma vaimuliku olukorraga või mis tahes muu põhjus, mis ei lase Püha Vaimu südame ligi. Nädala jooksul võib käia kasvõi kolmel jumalateenistusel ja viies piiblitunnis ning olla näiliselt Jumala „päikesepaistes“, aga kui südame ümber on kaitsekiht, siis jälge Jumala ligiolust ei jää. Usk jääb pealiskaudseks ega muutu südameusuks.

Meie sees toimuva Püha Vaimu töö kogemise kaudu saab usk isiklikuks ja muutub südameusuks. Nii juhtus ka John Wesleyga, kui ta koges oma südant kummaliselt soojenevat. Wesley väitel saab Pühakirjas väljendatud, kiriku traditsioonis ilmutatud ja terve mõistuse poolt kinnitust leidnud kristlik usk elavaks just isiklikus kogemuses.

Kuid mitte igasugune religioosne kogemus ei ole meie usu alustalaks, vaid kogemus Püha Vaimu tööst meie sees ja meie elus. See on see Jumala „päikesepaiste“, milles muutume Tema sarnaseks ja kus taastub meie jumalanäolisus. Jälg, mis meisse Jumala ligiolust ja Püha Vaimu tööst jääb, toob meis esile sellised Jeesuse omadused nagu armastus, rõõm, rahu, pikk meel, lahkus, headus, ustavus, tasadus, enesekontroll.

Aga meid kõiki, kes me katmata palgega (ilma kaitsekihtideta) vaatleme Issanda kirkust peegeldumas, muudetakse samasuguseks kujuks (Kristuse sarnaseks, jumalanäoliseks) kirkusest kirkusesse. Seda teeb Issand, kes on Vaim. (2Kr 3:18)

HOIA SILM PEAL!

Eesti Metodisti Kiriku ajakiri KODUTEEL
Facebookis aadressil
http://www.facebook.com/emk.koduteel
Veebikodus aadressil
http://www.metodistikirik.ee/koduteel
Issuu keskkonnas neljavärvilise pdf-ina aadressil
http://issuu.com/koduteel

VEAPARANDUS

Meie ajakirja sügisnumbris ilmunud artiklisse „Metodismi tee Wesleyst Eestini“ on sattunud eksitav viga. Vassili Tähe laulatus toimus aastal **1889** (mitte 1899, nagu on märgitud 1. lõigus lk 10). Vabandame!

SÜNDMUSED

21. jaanuar veebinar „Meie lapsed kirikus“ I osa
3. veebruar EMK muusikapäev
18. veebruar veebinar „Meie lapsed kirikus“ II osa
8.–9. märts GLS juhtimiskonverents
10. märts korjandus EMK Teoloogilise Seminari toetuseks
15.–16. märts vaimulike õppe- ja osaduspäevad
17. märts veebinar „Meie lapsed kirikus“ III osa
6. aprill EMK lastetöö tegijate õppepäev
12.–13. aprill EMKTS koguduse kasvu konverents
21. aprill veebinar „Meie lapsed kirikus“ IV osa

Jumalal oli oma eriline plaan

Kallid sõbrad, tahan teile südamest soovida õnnistatud advendiaja jätku ja rõõmsaid peagi saabuvaid jõule! Olgu see jõuluaeg teie jaoks täis Jumala valgust ja suurt rõõmu Kristuse tulekust maailma, kes tõi lunastuse ja õnnistust kõigile, kes Temasse usuvad! Rõõmu ja rahu teile ja teie lähedastele!

FOTO: all

ROBERT TŠERENKOV
superintendent

Robert Tšerenkov Foto: EMK pildikogu

Luuka evangeeliumi esimeses peatükis on kirja pandud sündmused, mis toimusid enne Jeesuse Kristuse sündi. Seal on kaks paralleelselt hargnevat, omamoodi väga sarnast, aga ometi ka väga erinevat lugu. Ühe loo peategelaseks on kõrges eas preester Sakarias ja teise peategelaseks noor neiu Maarja. Mõlema loo peategelase jaoks oli Jumalal oma plaan ja suured sündmused, mis aset leidsid, ei muutnud mitte ainult nende elu, vaid mõjutasid kogu ajaloo käiku. Vaatame üheskoos, mis on ühist ja erinevat Sakariase ja Maarja lugudel ning mida on meil õppida Luuka evangeeliumi esimesest peatükist.

Esimene ühine joon, mis jääb kohe silma mõlema loo puhul, on fakt, et Jumalal oli oma eriline plaan nii Sakariase kui ka Maarja elu jaoks. Sakarias oli kõrges eas preester, kellel ei olnud abikaasaga lapsi. Kuid vaatamata kõrgele eale oli Jumal nad valinud selleks, et võiks sündida suurim prohvet – Ristija Johannes, kes pidi ette valmistama tee Kristuse tulekuks. Maarja oli aga Jumala poolt valitud sünnitama Jumala Poega ennast – Jeesust Kristust. Puhtinimlikult ei olnud kumbki kõige parem kandidaat: üks oli juba liiga vana, teine aga liiga noor, tundmatu ja märkamatu. Kuid ometi ei takistanud see Jumalat neid kasutamast oma suure plaani teostamiseks. Jumalal on ka meie igaühe jaoks oma plaan ja kutsumus, isegi siis, kui oleme väga ebatõenäolised kandidaadid Tema plaani realiseerimiseks. Apostel Paulus ütleb:

„Vaadake, vennad, iseendid, millistena te olete kutsutud: mitte palju tarku inimeste meelest, mitte palju vägevaid, mitte palju kõrgest soost. Kuid Jumal on valinud maailma meelest narrid, et häbistada tarku, ja Jumal on valinud maailma meelest nõrgad, et häbistada tugevaid. Jumal on valinud need, kes maailma meelest on alamast soost ja halvakspandud, need, kes midagi ei ole, et teha tühiseks need, kes midagi on, et ükski inimene ei kiitleks Jumala ees.“ (1Kr 1:26–29)

Jumal kasutab väga tavalisi inimesi, et teha ebatavalisi asju. Seepärast ärgu miski heidutagu sind uskumast, et Jumal võib ka sinu elus teha erakordseid asju ja et Temal on ka sinu elu jaoks oma hea plaan.

Teine sarnasus nendes lugudes on see, et mõlemad, nii Sakarias kui Maarja, said erakordse vaimuliku kogemuse osaliseks: neile kummalegi ilmus Issanda ingel imelise teatega. Küllap nii mõnigi meist tahaks, et ilmuks ingel ja Jumal annaks oma käskjala kaudu meile teada midagi erilist. Tõde seisneb selles, et Jumal räägib ka tänapäeval ja soovib ennast ühel või teisel viisil ilmutada igale usklikule inimesele. Enamasti ei toimu see üleloomulikul viisil. Kuid meil on Jumala Sõna, mille läbi Jumal kõneleb, ja Püha Vaim on see, kes teeb Jumala ligiolu kristlase elus reaalseks. Aga kas me paneme seda tähele? Ma arvan, et tihti on probleem pigem selles, et me ei oska Jumala häält tähele panna; ja kui ka paneme tähele, ei pruugi sellele häälele kuuletuda. Seepärast on kirjas heebrealastele öeldud: „Täna, kui teie tema häält kuulete, ärge tehke oma südant kõvaks nagu nurina ajal.“ (Hb 3:15)

Kolmas sarnasus seisneb selles, et mõlemad – Sakarias ja Maarja – ehmusid ingli ilmumisest ja tundsid hirmu. Sakarias „... kohkus ja kartus langes ta peale“ (s 12) ja Maarjale pidi ingel ütlema: „Ära karda, Maarja ...“ (s 30). Inimestena tunneme me teatud olukordades aeg-ajalt ikka ärevust või hirmu ja selles pole midagi erakordset. Piiblit lugedes võime näha, et Aadam, Aabraham, Jaakob, Mooses, Paulus – kõik nad kogesid teatud hetkedel hirmu. Isegi Jeesus hakkas Ketsemani aias suurt õudust tundma (Mk 14:33, 1968. a tõlge). Kuid vaatamata hirmule, teadmatusele või ebakindlusele kutsub Jumal meid usaldama ja järgima Teda. Ärgem laskem hirmul peatada Jumala head tööd meie elus ega viia meid õigelt kursilt eemale!

Neljandaks, mõlemad – Sakarias ja Maarja – küsisid ingli erilise sõnumi peale: „Aga kuidas?“ Mõlema jaoks oli see üleloomulik kogemus ja ingli sõnum samaaegselt üllatav, hirmutav ja võimatuna näiv. Kuid siiski oli nende reaktsioonis ka midagi väga erinevat. See erinevus oli sügavamal kui sõnad, mida nad välja ütlesid. Sakariasel oli suur kahtlus ja uskmatus, mille tulemusena ta jäi üheksaks kuuks tummaks. Ingel ütles: „Sa jääd tummaks seepärast, et sa ei ole uskunud mu sõnu, mis lähevad täide omal ajal.“ Maarja reaktsioon oli aga teistsugune: „Vaata, siin on Issanda teenija, sündigu mulle sinu sõna järgi!“ (s 38). Tema reaktsioonis on näha alandlikkust, nõustumist, usaldust ja usku. Jumal kutsub meid usaldama Teda kõikides eluolukordades, uskuma Tema Sõnasse isegi sellel ajal, kui me veel ei tea, millega lugu lõpeb. Meie Isa palves palvetame sõnadega: „Sinu riik tulgu, Sinu tahtmine sündigu.“ See oli Maarja hoiak ja ühtlasi ka meile hea eeskuju, mida järgida.

Kuid siiski on veel üks sarnasus: mõlemad, nii Sakarias kui Maarja, ülistasid Jumalat. Luuka evangeelium toob ära mõlema kiituslaulu. Maarja valis kiituse ja tänu peaaegu kohe pärast sõnumi saamist, siis kui ta kohtus Eliisabetiga. Sakariase ülistuslaul tuli aga pärast üheksat kuud tummana olemist, kui ta ei saanud sõnagi ütelda. Võib-olla sulges Jumal meelega tema uskmatu suu ja avas selle siis, kui tõotus oli juba täide läinud. Kuid küsimus meile on järgnev: millal valime meie Jumala kiitmise ja ülistamise? Kas alguses viriseme, näitame üles oma uskmatust ja alles pärast seda, kui Jumal on meid oma armus raskustest läbi toonud? Või oleme nagu Maarja ja valime Jumala tänamise ja ülistamise ka siis, kui kõik on alles värske ja arusaamatu, kui raskused ja kannatused ei ole veel läbitud, vastus pole veel tulnud ja kõik näib ümberringi must ja tume? Maarjalt võime õppida siirast Jumala usaldamist ning rõõmsat ja tänulikku meelt.

Olgu see Kristuse sünni eellugu meile meeldetuletuseks, et Jumalal on plaan ja eesmärk ka meie elu jaoks ning kui me kogeme oma teekonnal ka teadmatust ja hirmu, on Jumal ustavalt meie kõrval ja me võime Teda täiesti usaldada kõiges. Olgu meie südamed täis kiituslaulu Jumalale!

Õnnistatud jõuluaega!

Isiklikus kogemuses elavaks tehtud usk

Eesti Entsüklopeedia järgi on KOGEMUS konkreetses elusituatsioonis omandatud teadmine ja oskus teha või tegutseda. Mõnda olukorda sattudes on just meie kogemus või selle puudumine aluseks meie tegutsemisele. Mida rohkem on kogemusi, seda teadlikum ja reeglina ka tulemuslikum on meie käitumine. Ladinakeelne sentents *experientia est optima rerum magistra* viitabki just sellele – kogemus on parim õpetaja.

HERKI TOMBERG
Tallinna kogudus

Herki Tomberg Foto: perealbum

Me võime paljusid asju küll raamatust lugeda või meistri kõrval seistes õppida, ent tegeliku teadmise ehk kogemuse omandame siiski vaid ise midagi tehes, nähes või tundes. Ka selle puhul on lakmuspaberiks aeg: esmane kokkupuude võib meile anda küll teatud kogemuse, ometi ei suuda see võistelda üha korduvast protsessist saaduga.

Kogemus on midagi, mida on ajast aega ikka hinnatud. Piisab vaid põgusast pilgust internetiportaalis olevatele töökuulutustele, kus tunnustatud telekommunikatsioonifirma võtab tööle IT-spetsialisti, kellel on varasem töökogemus selles valdkonnas; mitut eesti keskmist palka teeniva projektijuhi kohale kandideerides tuleb töösoovijal ette näidata varasem töökogemus samas ametis jne. Isiklikule kogemusele on raske midagi vastu panna. Olles teatud olukorda ikka ja jälle läbi elanud, suudad teisi paremini aidata, sest ... sa oled seal juba olnud. Eelnevat kristlikku konteksti pannes saame seega öelda, et Jumala kohta on võimalik paljutki teada saada Piiblit lugedes, aga tegeliku kogemuse saame Jumalast üksnes siis, kui võtame Jeesuse vastu oma isikliku Päästjana ning hakkame otsima lähedast osadust Jumalaga.

Ligi kolm sajandit tagasi pidas metodismi rajaja John Wesley 1741. aastal jutluse teemal „Peaaegu kristlane“, kus ta suuresti just isiklikule kogemusele tuginedes näitas, kust jookseb piir „peaaegu kristlase“ ja „täieliku kristlase“ vahel. Siinkohal tasuks korraks peatuda ja küsida, miks see ülepea tähtis on. Kas ei piisa sellest, kui ma olen lihtsalt hea inimene, aitan jõudumööda teisi ning käitun ausalt ja viisakalt? Tegelikult on see elu ja surma küsimus, sest olles „peaaegu kristlane“ ja mitte enam, pole meil mingit abi Jumala ees. Kordan veel kord Wesley sõnu: olles „peaaegu kristlane“ ja mitte enam, pole meil mingit abi Jumala ees. Jumala poolt pakutava igavikuga võrreldes on elu maa peal üürike. Seetõttu on lausa eluliselt tähtis teada, kust jookseb „punane joon“, mis määratleb meie paiknemise ühel või teisel pool igavikulist telge. Vaevalt soovib keegi meist pidama jääda poolel teel, vaid meie kõigi siht on jõuda kord taevasesse koju.

Wesley kolme sajandi tagune sõnum kostab sama aktuaalselt ka tänasel päeval. Usun, et neid karme sõnu ei öeldud mitte kellegi paikapanekuks, vaid selleks, et äratada inimesi üles rahulolumullist, milles viibides nad ekslikult arvasid, et nendega on kõik hästi, nemad elavad ju Jumalale meelepärast elu.

Millised on siis märksõnad, millega Wesley defineeris „peaaegu kristlast“?

Esmalt ausus. „Peaaegu kristlane“ on aus selles mõttes, nagu maailm seda mõistab. See on midagi, mida inimesed üldjuhul üksteiselt ootavad ja millele vastavalt reeglina ka käituvad. Näiteks oleme üksteise suhtes õiglased, ei varasta ega peta teisi ning käitume ühtviisi ausalt nii tuttavate kui võõrastega. Teiseks rakendab „peaaegu kristlane“ oma elus tõde ja õigust. Ta vaatab negatiivselt nende peale, kes valetavad, laimavad ja teisi taga räägivad. Inimlikult on klatšimine ju kerge tulema. Kaasaja kontekstis on tagarääkimine ja üksteisele ärategemine kolinud internetti, kus anonüümsus kergesti kiusatuse tekitab. „Peaaegu kristlane“ midagi sellist ei tee, ta on valmis pakkuma armastust ja abi määral, mis teda ennast eriti ei kahjusta. Mis tal tükki küljest ei võta, sellest on ta valmis teiste heaks loobuma. „Peaaegu kristlast“ iseloomustab veel üks tähtis omadus: ta elab ja käitub jumalakartuse näoga, teisisõnu – ta on kristlane väliselt. Praktilises elus tähendab see, et ta ei tee midagi, mis on vastuolus Pühakirjaga, seal kirjapandu on tema jaoks „jah“ ja „aamen“. Ta ei vannu ega võta Jumala nime asjata suhu, abielu on tema jaoks püha ning ta püüab kõigiti vältida seda, mis võiks teda ahvatleda ebapuhtusele. Ta hoidub alkoholist ja meelemürkidest, väldib tüli ja riidu ning proovib teistega rahus elada. Ta elab kristliku printsiibi järgi, vältides tegemast teistele seda, mida ta ei taha, et talle endale tehtaks. „Peaaegu kristlast“ ei saa süüdistada selles, et ta pole valmis teiste nimel pingutama. Ta soovib inimesi aidata ning on valmis panustama nii oma aega kui jõudu, olgu siis manitsemiseks, õpetamiseks, julgustamiseks või lohutamiseks. „Peaaegu kristlane“ mitte üksnes ei soovi teha head, vaid ka teeb seda. Peale selle käib ta regulaarselt pühakojas, võtab tõsimeelselt osa armulauast, peab oma igapäevaseid palveid ning võtab isikliku aja Jumalaga olemiseks. Tal on tõesti jumalakartuse *nägu*.

Üks asi veel, ilma milleta poleks kõigel eelneval mingit tähtsust: „peaaegu kristlane“ on siiras. Sest kui ta teeks kõike eelpoolkirjeldatut ebasiiralt, siis oleks ta silmakirjalik ka selle maailma silmis. Aga ei – ta usub siiralt, mida teeb, ning soovib kõigiti teha Jumala tahtmist.

Just sellist elu elas enda sõnade järgi aastaid ka John Wesley. Oma tegevuses püüdles ta kõigiti täiuslikkuse poole. Anglikaani kiriku preestrina ta jutlustas, teenis teisi, käis vanglates virelevatele inimestele ja vaestele lootust ning usku süstimas. Kõik tema püüdlused ja teod olid siirad ning kantud heast eesmärgist. Ometi tundis ta oma südames, et midagi väga tähtsat on puudu.

Metodistide jaoks nii tähendusrikkal päeval, 24. mail 1738 osales Wesley osadusgrupi tunnis Aldersgate'i tänaval. Kuuldes ette loetavat Martin Lutheri eessõna Pauluse kirjale roomlastele, täitus tema süda imelise soojusega. Esimest korda elus mõistis ta selgelt, et Kristuse peale oma lootust pannes saab ta vabaks oma pattudest, sest Kristus on surnud igaühe eest, ka tema eest, ning päästnud ta patu ja surma seadusest. Wesley, kes oli alati uskunud Jumalat oma peaga, tunnetas nüüd oma Lunastaja ära ka südamega. Wesley kogemus on hea näide sellest, kuidas on võimalik teha kõike heas teadmises, siiralt ja pühendunult, ometi sealjuures Jumala lunastustööd mõistmata.

Kust siis ikkagi läheb joon „täieliku kristlase“ ja „peaaegu kristlase“ vahel? Vastuse sellele leiame Piiblist. „Täielikuks kristlaseks“ olemise nurgakiviks on jumalaarmastus, suurim meile antud käskudest: „Armasta Issandat, oma Jumalat, kogu oma südamega ja kogu oma hingega ja kogu oma mõistusega!“ (Mt 22:37). Milline imeline tunne, kui meie süda, mõistus ja tunded on täidetud armastusega Jumala vastu! Sellest saab lähtekoht ja katalüsaator meie elule, mõtetele ja tegudele. Jumala armastusega täitudes hakkab see meist välja voolama ning siis näevad ja kogevad seda ka inimesed meie ümber. Kui oleme täis armastust Jumala vastu, siis ei igatse me enam millegi muu järele, kõige vähem maailma ja selle himude järele. Wesley sõnul on „maailm Jumalaga täidetud inimese jaoks risti löödud ja tema maailmale“. Ta on siis risti löödud liha- ja silmahimule ning elukõrkusele. Teine „täielikuks kristlaseks“ olemise tunnus on ligimesearmastus: „Armasta oma ligimest nagu iseennast!“ (Mt 22:39). Jeesus näitas oma eeskujuga, et iga inimene siin maailmas on meile ligimene – mitte ainult meie sõbrad, vaid ka meie vaenlased ning isegi Jumala vaenlased. Sest Kristus tuli meie *kõikide* pärast, suri meie *kõikide* eest ning tõusis surnuist üles meie *kõikide* pärast. See on armastuse eeskuju, mille Kristus meile jättis. See on armastus, millest Paulus kirjutab nii imeliselt oma kirjas korintlastele (1Kr 13. ptk). Siinkohal üleskutse: kui teinekord on meel mõru kellegi peale, kes on meile haiget teinud, siis proovigem lugeda neid armastusest kõnelevaid ridu, mõeldes samaaegselt selle inimese peale. Kas südames toimub muutus? Inimlikult me seda teha ei suuda, küll aga Jumala abiga.

Veel üks punkt, mis juba eelnevas sisaldub, ent mis on ülimalt vajalik „täielikuks kristlaseks“ olemisele – meie usk Jeesusesse. „Kes usub Pojasse, sellel on igavene elu,“ kinnitab Ristija Johannes (Jh 3:36). Sama kinnitab ka Jeesus, öeldes, et „kes kuuleb minu sõna ja usub teda, kes minu on saatnud, sellel on igavene elu“ (Jh 5:24). Kogu oma lootust Kristuse peale pannes ei lähe me kohtu alla, vaid läheme surmast ellu. Siin on tähtis tähele panna, et meie usul oleksid ka reaalsed tulemid. Usk, mis ei too kaasa meeleparandust ja armastust ega pane meid tegema häid tegusid, ei ole mitte elav, vaid surnud usk. Piibli järgi usuvad ka kurjad vaimud Jeesust, tema surma ja ülestõusmist, ometi jäävad nad üksnes kurjadeks vaimudeks ning kinni oma neetud seisundisse, kuna neil puudub kristlik usk. Seega ei tähenda kristlik usk mitte ainult seda, et me usume Pühakirja, vaid ka seda, et inimene päästetakse igavesest hukatusest üksnes Kristuse abiga. Kristuse kaudu on sinu ja minu patud andeks antud ning meid on Jumalaga lepitatud. Lõpetuseks ütleb Wesley, et inimene, kellel on usk, mis Jumala väega puhastab südame kõrkusest, vihast ja ülekohtust, usk, mis täidab südame armastusega Jumala ja ligimeste vastu, usk, mis soovib teenida teisi ning mis kiitleb Jumalas ja teeb Jumalale meelepäraseid tegusid – selline inimene pole mitte „peaaegu kristlane“, vaid on „täielikult kristlane“.

Vaadates ülaltoodule, tasuks endalt ausalt küsida: millise inimese moodi mina täna olen? Kelle peale ma loodan? Kas mu südames on Jumalale kohta? Kas ma järgin ka tegelikult mulle antud armastuse käsku ligimese vastu? Kas ma armastan oma ligimest nii, nagu Kristus on mind armastanud? Kas ma olen kindel, et Kristus suri ristil ka minu pattude eest? Kas ma arvan või olen kindel? Kas minu päevades on kohta Jumalale? Need on rasked, aga edasiviivad küsimused.

Kui sa koged oma elus perioode, mil on raske küündida isegi „peaaegu kristlase“ tasemele, siis tea, et Jumal on sind avasüli ootamas. Ta on meile kinkinud veel soodusaega, et saaksime teha elumuutva otsuse ning võtta Kristuse oma Lunastajana vastu. Veel on aega saada täidetud Jumala armastusega, millel on reaalsed tagajärjed. Ära lükka seda otsust tulevikku, vaid tee see ära täna, kohe!

Foto: freepik

Kogemusest

ANNE SALURAID, Tallinna kogudus

Sissejuhatavat

Nii nagu inimene on mõistuslik olend, on ta ka emotsionaalne olend, kes vajab teadmiste kõrval elust nii elu kogemist kui kogemuse esiletoovaid emotsioone ehk tundeid. Need kujundavad temast ainulaadse isiku, erineva kõigist teistest. Võiks siis öelda, et ainulaadseks kujunemiseks on kogemuste kogemine hädavajalik – see, kuidas mõistetakse või tajutakse maailma ja inimesi enda ümber, kuidas luuakse omaenese „maailm“, millised on suhted lähedaste ja sõpradega jne. Eesti Entsüklopeedia sõnastab kogemuse nõnda: kogemus on konkreetses elusituatsioonis omandatud teadmine ja oskus teha või tegutseda.

Ainulaadsete Jumalat uskuvate inimestena on ka kogemus Jumalast seepärast erinev, samuti emotsioonid, mida Jumala kogemine esile toob. Seda väga individuaalsel tasandil. Kogudusena ja selle eesmärgist lähtuvalt püütakse aga leida need vajalikud alustalad, mis erinevused ühele teekonnale suunaks ja Kristuses koos hingama paneks. Nagu Paulus efeslastele kirjutab, et Kristuse valitsuse all „on kogu ihu liidetud kokku ja hoitakse koos kõigi üksteist toetavate liikmete abil, nii nagu on iga üksikliikme ülesanne. Sel viisil saab ihu kasvujõu iseenese ülesehitamiseks armastuses“. (Ef 4:16)

John Wesley käsitlus kogemusest

Üldistatuna öeldes seisab metodistlik usu alus neljal alustalal: Pühakirjal, traditsioonil, mõistusel ja kogemusel. On huvitav, et John Wesley on eluliselt nii olulise kogemuse kogemise vajaduse asetanud viimaseks. Tema mõtte uurijad ütlevadki, et kõige raskemaks on osutunud mõtestada lahti usu neljandat alustala, nimelt „kogemust“. Kas on küsimus ehk selles, et kogemuses saadud emotsioon(-id) on sel määral valdav, et laseb selle algallika – kogemuse – enda alla matta? Et kogemus ongi emotsioon? Jumala tegudest oma elus kõneldes jagavad kristlased neist tunnistades peamiselt läbielatud emotsioone, mis neid valdasid, kuid üsna vähe räägitakse sellest, missugusele jumalikule tõele need toetuvad. Kevin M. Watson Asbury Teoloogilisest Seminarist tsiteerib ühes oma artiklis Gerald R. Craggi, kes kirjutab: **Wesley ei lasknud kunagi kogemusel seista omaette. See sai alati läbi katsutud Pühakirja valgel mõistuse otsusena. Sest kogemus kinnitab autoriteeti, mitte ei kehtesta.** Kogemus niisiis kinnitab jumalikku tõde, kuid see ei ole tõe allikas. Järelikult ei saa me oma usku kinnitada tunnetele apelleerides. Ning ta lisab: mõistes inimloomust, teadis Wesley hästi, et emotsioonid võivad olla ettearvamatud ja ebausaldusväärsed. Nii on ta veendunud, et uskliku isiklik kogemus ja selle esiletoodud tunded (e emotsioonid) ei saa olla aluseks jumalalapse seisuse kindlusele ega ole ka pikas perspektiivis püsima jääv alus olemaks tõeline kristlane. Eelnev tekst puudutab Wesley mõttearendust Rm 8:16 üle, kus ta ütleb: Pühakirja tõotust kinnitab kogemus, kuidas Vaim tunnistab meie vaimus meie adopteerimist Jumala lasteks. On ilmne, et Wesley lähtus oma väites isiklikust Püha Vaimu kogemusest Aldersgate'i tänaval, mil ta süda kummaliselt soojaks läks: „Tundsin, et usaldan Kristust, ainuüksi Kristust päästmiseks; ja mulle anti kindlus, et Ta on võtnud ära mu patud, isegi minu omad, ja päästnud mind patu ja surma seadusest.“ Samas kinnitas talle antud päästekindlus Pühakirja. Niisugusest elukogemuses sündinud vaatenurgast on arusaadav, miks kogemus Pühakirja autoriteedi ees Wesley jaoks alustala viimasele kohale paigutub. Oma raamatus *The Enriching Role of Experience* ütleb Randy L. Maddox järgmist: „Ta uskus, et usuelus aitab mõistus töödelda teavet, mida me saame jumaliku ilmutuse kaudu, sealhulgas ka Pühakirja, traditsiooni, eelarmu ja päästekindluse kohta. Kogemus aga on esmalt Püha Vaimu kogemus, mis tunnistab päästetööst meie elus. Veel enam, see kogemus ei olnud lihtsalt üksikisiku jaoks. Pühakiri ja traditsioon kajastavad usukogukonna ühiskogemust.“

Anne Saluraid Foto: EMK pildikogu

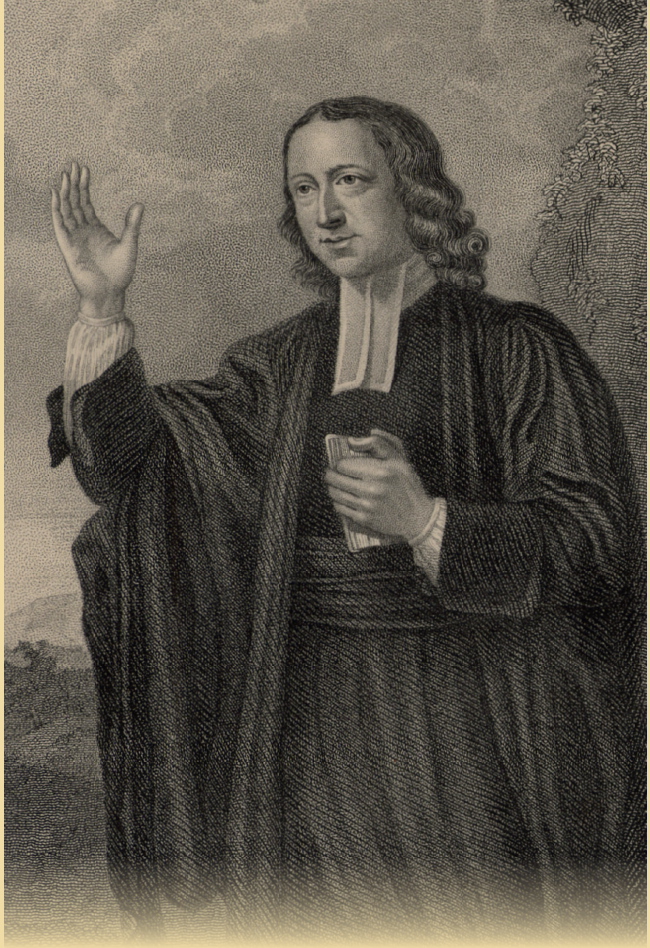

Lõpetuseks

Kõige algus, Jumal, on A ja O, „kes on ja kes oli ja kes tuleb, Kõigeväeline“ (Ilm 1:8), kinnitab Pühakiri. Kas pole see mitte uskujale põhjus rõõmustamiseks (emotsiooniks!), et homme on Jumal ja tema tõotused samad. Need ei muutu – mida oleme kogemuse kaudu Temalt juba saanud, olgu teadmised, oskused või tegutsemine, ka emotsioonid, on kõik antud ja jääb meie omaks, et kasvada Kristusesse, s.o jumalanäolisusse.

EMK Paldiski kogudus 30

lisraelis võib küsimusele „mida te praegu teete?" kuulda tihti vastuseks väljendit „osim haim", mis otsetõlkes tähendab „teeme elu" või „naudime elu".

ALEKSANDR SOROKIN
Paldiski kogudus

Aleksandr Sorokin Foto: erakogu

Me ei saa valida aega, millal me elame, aga meist sõltub, kuidas me oma elu elame. Ajalooperioodid on tsüklilised: alati on olemas algus, seejärel hiilgeaeg (õitseng), aga siis tuleb loojang. Selle tsüklilise seaduse andis meie maale Jumal: „Niikaua kui püsib maa, ei lõpe ... suvi ega talv, päev ega öö." (1. Moosese 8:22). Kui kaua? Nii kaua, kui tuleb Jumala riik maa peale. Aga sellest päevast ja tunnist teab ainult Issand Jumal.

2023. aasta novembris täitus EMK Paldiski kogudusel 30. tegutsemisaasta. See ei ole lühike aeg, nende aastate jooksul on toimunud ja muutunud palju. Kuid enne kui alustada koguduse looga, oleks õige veidi tutvust teha Paldiski linna ajalooga.

XIV sajandil paiknesid Pakri poolsaarel rootslaste kalurikülad. Pärast Eestimaa vallutamist Põhjasõjas tegi Peeter I siin 1718. aastal algust sadama ehitamisega. Poolsaarele ehitati veel sõjaväeasula, laevatehas ja Peetri maja. Aastal 1724 sai valmis esimene teadaolev tuletorn Pakri poolsaarel (1890 valmis kivist tuletorn, mis on Eesti randade kõrgeim). Sel ajal ehitati üles ka püha Georgi kivikirik, mis on säilinud tänapäevani. Sadama ehitust ja inseneritööd juhatas hiljem teiste seas ka Puškini vaarisa Abram Hannibal.

1762. aastast kandis asula nime Baltiiski Port (Balti sadam), hiljem Baltiski. Eesti Vabariigi ajal nimetati Baltiski 1933. aastal ümber Paldiskiks.

1912. aastal leidis Balti sadamas aset imperaator Nikolai II ja keiser Wilhelm II kohtumine.

Nõukogude ajal muudeti Paldiski uuesti Balti laevastiku baasiks. Sellest sai kinnine sõjalinn, kuhu kedagi ilma eriloata sisse ei lastud. Siin asus allveelaevastiku õppekeskus ja kaks tuumareaktorit.

30. augustil 1994 lahkus siit viimane Vene sõjalaev ja linn avati. Tuumareaktorid suleti ja demonteeriti. Peale Vene sõjaväelaste massilist lahkumist jäi linn inimestest tühjaks. Esines majadesse sissemurdmist ja röövimist, linna infrastruktuur oli kasutuks muutunud.

Just sel raskel ajal sündis Paldiskisse metodisti kogudus. Kuid juba varem, 1980. aastatel hakkasid mõned Paldiski linna naised, nende hulgas Maria Gureeva ja Maria Skvortsova, külastama Tallinna metodisti kogudust. 1990. aastate alguses kutsusid nad Paldiskisse Tallinna koguduse pastori Georg Lanbergi, kes nõustus ja tuli kohale. Koos teiste usklikega korraldati evangeelne üritus. 50 aasta jooksul ei olnud selles linnas kordagi midagi taolist korraldatud. Kõige sobilikum koht oli selleks tolleaegne ohvitseride maja, mis mahutas 800 inimest. Linna administratsioon ja maja juhtkond ei olnud ürituse vastu. Suur evangeelne üritus toimus 1992. aasta kevadel. Osalesid Tallinna vene koguduse noored,

Fotod: erakogu

koguduse koor ja mõned Eesti Kristliku Nelipühi Kiriku liikmed. Saal oli peaaegu täis. Huvi oli suur. Teenistuse lõpus tulid paljud inimesed eestpalvele sooviga muuta oma elu.

Sündmusele järgnes otsus rajada linnas metodisti kogudus. Seni tegutses siin ainult luteri ja õigeusu kirik. Raske töökoorma võttis enda õlgadele Tallinna koguduse noortetöö juht German Sõtšev, kes osales ka esimesel evangeelsel üritusel. German oli Odessa lähedal asuva baptistikoguduse piiblikooli vilistlane.

EMK Paldiski kogudus asutati 10. novembril 1993. Mõni kuu varem oli ka EKNK Paldiskisse oma koguduse asutanud. See oli eriline vaimse elu tõus. Nelipühi ja metodisti kiriku jumalateenistused toimusid eri kohtades ja eri ajal, seetõttu tekkis olukord, kus ühed ja samad inimesed käisid nii ühes kui ka teises koguduses. Selliseid inimesi oli tervelt 50, kellest oli raske aru saada, kumba kogudusse nad kuuluvad. Esimestel aastatel rentis metodisti kogudus jumalateenistuste läbiviimiseks ruume mitmes eri kohas: koolis, hotellides ja Punase Risti ruumides.

1994. aastal määrati Paldiski koguduse karjaseks Keila koguduse pastor Viktor Batšinski. Viktori mälestuste järgi ei olnud Paldiski koguduse teenimine kerge. Inimeste vaimne huvi kahanes pidevalt. Tallinna vene koguduse noored käisid aeg-ajalt Paldiski tänavatel jutlustamas. Nad rääkisid kohalikele Jeesusest ja kutsusid inimesi kogudusse, kuid rahvas tundis vaimulike küsimuste vastu järjest vähem huvi.

Ka koguduse elu oli keeruline. Osa inimesi käis koguduses nagu klubis, teised humanitaarabi saamise eesmärgil. Mõnele oli see nagu meelelahutus: kohale tuldi selleks, et omavahel juttu ajada. Pealegi oli mõne koguduse liikme käitumine takistuseks, et inimesed kirikusse tuleksid.

1999. aasta lõpuks oli koguduses 20–30 liiget. Kuna noortetööd ei olnud, sõitsid noored peale teenistust Keila koguduse noorte kokkusaamistele. Keila noored aitasid Paldiski kogudust muusika ja tunnistamisega, aga kaugemale koostöö ei arenenud.

Alates 1999. aasta detsembrist kuni 2021. aastani teenis Paldiski kogudust Boriss Zujev, kes oli samal ajal ka Kohila koguduse pastoriks. Kahjuks olid paljud selleks ajaks kogudusest ära läinud, kui ta teenimise üle võttis.

Ühe Ameerika koguduse (First United Methodist Church of Ann Arbor) abiga osteti kesklinnas Adamsoni 9 asuva elumaja keldrikorrusele kogudusele ruumid. Tänu koguduse tublidele naistele ja mõnele abimehele Tallinna kogudusest said ruumid värskelt remonditud. Ehitati üles saal jumalateenistuse pidamiseks, ruum pühapäevakoolile ja kabinet. Siiski on pooled ruumid siiani remontimata ja kehvas seisus. Alles 2023. aastal veeti sealt välja 20 kuupmeetrit prügi.

Ilma Jumala Püha Vaimu abita poleks selle koguduse sünd ja areng Paldiski linnas võimalikuks saanud. Tänu kuulub ka nendele paljudele inimestele, kes põlesid soovist see püha töö ette võtta. Nimetan siinkohal mõned, kellest võiks palju rääkida: German Sõtšev, Viktor Kotovski koos abikaasaga, Andrei Davõdov, Vladimir Meldri, Georg Lanberg abikaasaga, Maria Gureeva, Maria Skvortsova, Anna Kadema ja Olga Komok; pastorid Viktor Batšinski ja Boriss Zujev koos abikaasa Ruthiga. Aga samuti need, kes hoiavad Jumala valguse küünalt tänasel päeval kõrgel: Galina Karavaeva, Galina Orlova ja Tatjana Tšernjavskaja.

Alates 2021. aastast teenib seda väikest kogudust pastor Aleksandr Sorokin. Abikaasa Tatjana ja tütar Viktoria juhatavad koguduses muusikalist teenistust. Jõulude ja ülestõusmispühade ajal toimuvad linnavalitsuse hoones evangeelsed üritused lastele. Selles väga olulises teenistuses on suureks abiks Svetlana Djurjagina organisatsioonist Ühendus Lapsed Eestis (LEÜ) ning Tatjana Radomska ja mõned teised suurepärased inimesed Tallinna vene kogudusest. Jumal tegutseb inimeste südames ja linna administratsioon suhtub sellistesse üritustesse väga heatahtlikult.

„Kõigel on oma aeg," ütles kord Saalomon. Niisamuti on ka elus kõrge aktiivsuse ja suurte tõusude aegu, aga on ka vigade aegu. Ja on aegu, kus töö pidurdub. Aga peab meeles pidama, et ei ole halbu aegu. On vähem meeldivaid hetki, aga aeg – see on alati Jumala and!

Seepärast on oluline alati elust rõõmu tunda, elada väärikalt ning usu ja armastusega teha seda, milleks Jumal on meid kutsunud: et oleksime ise päästetud, samuti meie pereliikmed ja inimesed meie ümber. Siis tuleb Jumala rahu meie südamesse.

Tartu Püha Luuka kogudus 100

PRIIT TAMM
Tartu Püha Luuka kogudus

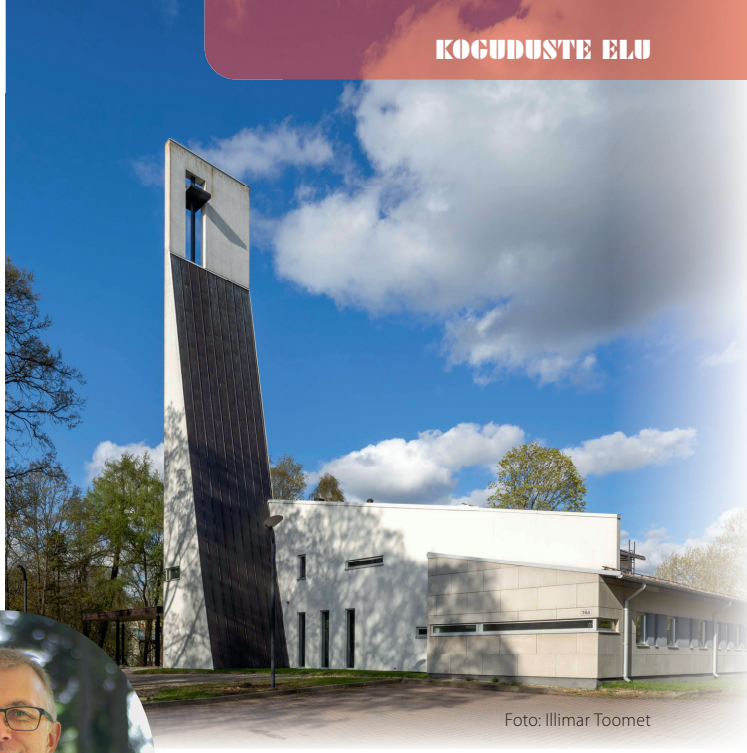

Foto: Illimar Toomet

Alguse lugu

Igal asjal on oma algus. Mõni algus on märkamatu, järkjärguline, nii et kõrvaltvaatajale tundub, et asi on justkui alati olemas olnud ning ei oskagi öelda, millal ja kuidas kõik just täpselt alguse sai. Mõni algus on plaanitud, selge ja konkreetne.

Priit Tamm Foto: EMK pildikogu

Mõeldes tagasi Tartu koguduse algusele sada aastat tagasi, võiks öelda, et selle puhul kehtib viimati mainitud viis. Piiskopliku Metodisti Kiriku Aastakonverentsil Kaunases 1923. aasta suvel palus misjonimeelne pastor Johannes Karlson piiskopilt määramist Tartu, kus metodisti kiriku tööd tol ajal ei olnud. Piiskop dr John L. Nuelsen nõustus ja septembris alustas pastor Karlson oma teenimistööd Tartus. Alguses tegutses ta tänavatel ja turgudel kuulutades, kuid juba oktoobris läks Karlsonil korda üürida ajalehe Postimees endised trükikojaruumid ja õnnistada need esialgseks palvesaaliks.

28. oktoobri hommikul 1923. a otsustati pastor Johannes Karlsoni korteris panna alus kogudusele. Esialgu koosnes see küll ainult kolmest liikmest: pastor ise, tema abikaasa Alide-Marie ja abikaasa ema Juulie-Helene Aruväli.

Koguduse juhatuse koosolekute protokollist nr 1 on selle kohta lugeda järgmist: „Juba 10. septembril 1923. aastal jõudsin siia, et alata tööd. Siiasaadik ei ole minul jumalateenistuste pidamiseks veel oma ruume olnud, aga täna, 28. oktoobril kell 10 hommikul saab Gildi tn nr 7 teisel korral selleks üüritud saal palvekojaks sisse õnnistatud. Olen seda päeva igatsusega oodanud, täna on ta käes.

Praegu peame koguduse kolmest liikmest looma, sest rohkem meid ei ole. Suures lootuses meie Issanda Jeesuse peale vaatame tulevikku ja oleme kindlad, et kogudus suureks kasvab. Seega panen ette koguduse asutamist otsustada.“

Loomulikult võeti see ettepanek ühel häälel vastu ja samal koosolekul moodustati ka esimene koguduse juhatus: esimeheks Johannes Karlson, sekretäriks Alide Karlson ja laekuriks Juulie-Helene Aruväli.

Kahe aastaga kasvas kogudus 31 täisliikme ja 31 prooviliikmeni, pühapäevakoolis käis 195 last ja noorsooühingus 37 liiget. Samuti oli kogudusel selleks ajaks juba oma koor ja keelpilliorkester.

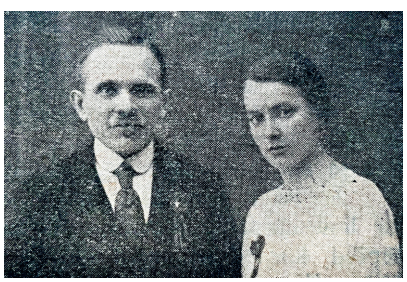

Johannes Karlson abikaasaga

Pastor Johannes Karlson ▶

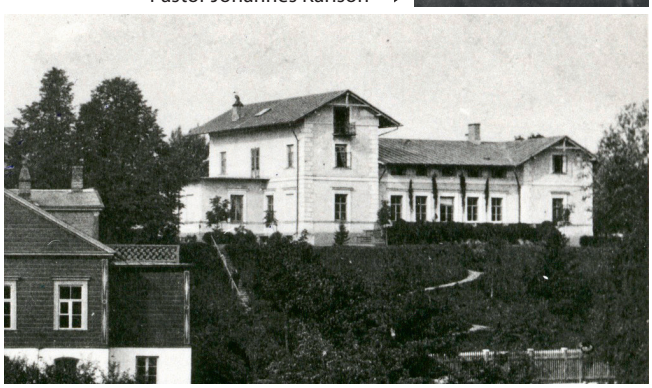

Mannteuffeli villa idast

Arhiivifotod

Metodistide paradiis

Kuna töö hoogsalt kasvas, siis üüris kogudus endale uued ruumid endises koolimajas Karlova (praegu Kalevi) tn 21, millest kogudusel oli suur rõõm.

Kuid pingeline koguduse ülesehitamise töö kurnas tõsiselt pastor Karlsoni. Ka tekkisid kogudusel uute ruumide ümberehitamisega seoses majanduslikud raskused. 1926. aasta suvel Riias toimunud aastakonverentsil palus Karlson sabatiaastat, et sõita õppima mõnda USA ülikooli. Oma hingeseisundi kohta märgib ta protokollis nr 6 augustist 1926: „Olen palju töös kannatanud, iseäranis raske üüri all. Olen tunnud, nagu oleksin alati suuni vees, siiski Jumala abiga pole uppunud. Olen tõega väsinud ja murtud.“

Pastor Johannes Karlson lubati puhkusele, kuid sellega kerkis üles uue vaimuliku küsimus. Karlson ise soovitas piiskopil määrata Tartusse noor ja aktiivne mees Aleksander Kuum. Kuuma see määramine muidugi eriti ei rõõmustanud, sest ta oli just sisse elanud Tapa koguduses. Tartu puhul hirmutasid teda kui noort vaimulikku tema enda sõnul suur ülikoolilinn, uus kogudus ja rasked ülesanded.

Fotod: Robert Tšerenkov

Olukorra muutis Karlsoni teade, et ta oli leidnud kogudusele võimaliku uue hoone. Selleks oli Tartu Ülikooli õppejõudude elupiirkonnas Toomemäe läheduses paiknev villa, mis kuulus kirurgiaprofessor Zoege von Manteuffelile. Von Manteuffel, kes sündis Määri mõisas Lääne-Virumaal, oli viimase Vene keisriperekonna ihuarst ning hilisem Eesti kaitseväe peaarst Vabadussõjas ja Tartu Ülikooli arstiteaduse õppejõud. Ta suri 1926. a algupoolel.

Kui siis pärast Riias aset leidnud aastakonverentsi toimus Tartus ülemaailmne karskuskongress, kuhu sõitsid peaaegu kõik aastakonverentsi liikmed koos piiskopi ja superintendent George Simonsiga, oli võimalus tutvuda ka mainitud hoonega. See jättis kõikidele vapustava mulje. Superintendent Simons küsinud pastor Kuumalt: „Noh, vend Kuum, kui meie saame selle maja omale, kas sa siis ka ei taha tulla Tartu?“, mille peale Kuum vastanud: „Siis ma ei taha enam Tartust ära minna!“

Maja oli kahtlemata kaunis, kuid ka üpris kallis. Kogudusel polnud tol hetkel selleks otstarbeks sentigi. Kuuma süda põles, piiskop kõhkles. Siiski, otsus tuli langetada. Maja ees vana kastani all seistes alustas piiskop Nuelsen raske südamega, ent järjest julgemalt palvet Jumala poole kinkida see maja Tartu kogudusele, nii et palve lõppedes tundnud pastor Kuum, justkui olnukski maja juba nende. Samal õhtul vormistati ostu-müügi eelleping ja pandi kokku 500 dollarit käsirahaks.

Võib tunduda, et kogudus omandas justkui möödaminnes väärtusliku kinnisvara Tartu kesklinnas, kuid nii see ei olnud. Selle artikli piiratud ruum ei võimalda üksikasjalikult kogu majasaamise saagat kirjeldada. Piisab, kui öelda, et kogu asi oli algusest kuni lõpuni usuproov. Ostuhinna tasumine võttis mitu aastat, inimestevahelised suhted pingestusid ja ühel hetkel oli isegi oht, et hoonest jäädakse ilma, isegi uus ostja käis juba maja kaemas.

Nii oli siis maja saamine tõeline ime. Aleksander Kuum kirjeldab oma 1931. a välja antud raamatukeses „Palves palutud – usus omatud“ üht stseeni koguduse majas, kui ta oli just tosinkonnale inimesele jutustanud hoone saamisloost. Üks vanem naine lausunud: „Ime on see tõesti!“ Ja rääkis siis loo oma vanast vennast, kes mõni aasta enne seda oli külastanud Tartut. Vallikraavi tänavat mööda alla minnes peatus ta kiriku väravas ja, lugenud silti „Piiskoplik Metodisti Kirik“, küsis: „Kas siin on siis kirik!?“ Küsimuse peale, miks ta selle üle imestas, pajatanud vanamees, et kui ta kunagi poisikesena isaga linnas käis, oli tema isa talle rääkinud kavatsusest sellele platsile Maarja kirik ehitada, kuid miskipärast olnud ülikooli valitsus omanikuna sellest keeldunud. Maarja kirik ehitati kaugemale (Pepleri tn nurgale), see maa aga jäi ülikooli õppejõudude elurajooniks. Vanarahvas aga kinnitanud: „Mis kirikule määratud, seda kirik ka saab!“ Nii oli see vanarahva ütlus täide läinud.

Oma loodusliku ilu ja avarate võimaluste tõttu – krunt paikneb nimelt kahel tasandil Toomemäe vallikraavi serval põlispuude all – nimetas pastor Karlson selle naljatlevalt metodistide paradiisiks. See nimi jäigi sellele paigale külge.

Aulised lood

Kirik on maailmas olemas mitte iseenese, vaid inimeste pärast, keda Jumal armastab ja kutsub päästvasse ühendusse endaga. Nii on ka Tartu kogudus oma saja-aastase teenimistöö vältel ühel või teisel moel puudutanud kümnete tuhandete inimeste elusid nii oma kodulinnas kui ka väljaspool seda: läbi eri aegade on koguduse misjoni- ja teenimispunktid olnud Aidus, Põltsamaal, Pukas, Räpinas ja mujal.

Ent küllap on Tartu koguduse kõige ainulaadsemaks teenimistöö väljenduseks läbi aegade olnud „Ühisabi“, mis oli esimene omataoline mitte ainult Tartus, vaid kogu Eestis. Hiljem loodi selle eeskujul sarnaseid ühendusi ka mujal Eestis.

Vaesteabiorganisatsiooni „Ühisabi“ asutas kogudus 6. jaanuaril 1930 eelkõige vaeste olukorra leevendamiseks ja võitlemiseks kerjamise vastu Tartu linna avalikes kohtades. Asi sai alguse kavatsusest jagada piiratud hulgal lõunasööki vaesematele inimestele. Häda osutus aga nii suureks, et esialgsetest juhuslikest lõunatest sai üsna mastaapne ettevõtmine.

Tartu koguduse infoleht „Kaastööline“ (koguduse infoleht nähtusena on samuti esimene omataoline Eesti kirikuelus) nr 4/1930 kirjutab „Ühisabist“ järgmiselt: „Varsti saab 3 kuud, kui „Ühisabi“ oma uksed avas, et puudustkannatajaile kordki päevas võimaldada sooja sööki. Iga päev kella 2 paiku valgub üle terve linna enam kui paarsada inimest meie kiriku majja, kus kibe ettevalmistus käimas nende vastuvõtmiseks.

Abisaajate pere järjest kasvab. On päivi, mil 260 inimest on süüa saanud. Märtsi [1930] jooksul on lõunaid jagatud 6860. Tänavail ja ärides on aga kerjamine peaaegu kadunud. Ühtlasi on ka toetajate arv tõusnud 375-ni, toetussummaga ligi 600 kr. kuus. Suuremad toetajad on ärimehed.

Abisaajate nimestikus oli märtsi [1930] lõpus 624 inimest. Neid kodus külastades võib näha häda, mida raske kirjeldada. Pimedais keldreis, külmil pööninguil, mustuses ja viletsuses nad elavad. Mõned neist end toidavad ainetega, mida teised inimesed ära viskavad. Seal on vanake, kes end talvekülmast ainult sel teel suutis hoida, et häilt inimesilt puuhalukese palus, selle pilpaiks raius ja nendega telliskivi kuumaks küttis. Kuigi tuli pea kustus, oli riietesse mässitud kivi veel kaua soe – ja vanake uinuski, surudes kivi oma väsinud liigete vastu."

„Ühisabi" esimesel tegevusaastal jagati 53 000 tasuta lõunat. Selleks ohverdatud summa oli 8000 krooni. Suviti sai süüa kuni 200, talviti isegi 300 inimest. Peale selle jagati riideid, pesu ja jalanõusid.

1931. a lõpus asutati „Ühisabi" juurde nn Palukeste Pank. Selle kummalise nimega asutuse eesmärgiks oli koguda kokku kõike seda, mis tavaliselt ära visati, näiteks paber, kondid, kaltsud, pudelid, metall, vana mööbel, riided, jalanõud, raamatud jne. Need realiseeriti sekundaarse tooraina või muul viisil ja saadud tulu anti vaeste heaks. Peale selle said mitmed vaesed tööd nende asjadega tegeledes.

Aleksander Kuum pälvis selle ettevõtmise algatajana kiiresti Tartu linna, aga ka ärimeeste kogukonna usalduse ja tunnustuse. Kuuldavasti valitsenud linnas aumeeste kokkulepe, et nende äride juures, kelle uksel oli „Ühisabi" toetaja silt, ei kerjatud.

Kurvad lood, mis aga lõpevad õnnelikult

Nii nagu meie rahva ja iga inimese isiklik ajalugu ei ole ainult auline võidult võidule sammumine, nii ka Tartu koguduse lugu. Koguduse saatus on ajuti olnud vägagi traagiline.

Peaaegu viisteist aastat kestis elu „metodistide paradiisis", siis läks see paradiis kaotsi. 1940. a natsionaliseeriti koguduse varad.

Ent maises mõttes kõige hullem juhtus 1941. aastal, kui juulikuises suvesõjas Nõukogude hävituspataljonid põletatud maa taktikat rakendades Tartu südalinna laastasid. 12. juuli õhtuses süütepommide rünnakus hävis Tartu koguduse hoone. Punane linnavõim ei lubanud kogudusel ka pärast sõda varemetest hoonet taastada – need lükati buldooseriga maatasa.

Algas pikk kodutuse periood. Mõnda aega tegutseti taas juba tuttavas paigas Kalevi 21, millest uus linnavõim koguduse aga metallitöökoja kasuks välja tõstis. 1949. aastast leidis kogudus peavarju Lille tänava adventkiriku esimese korruse väikeses saalis, kuhu täitevkomitee otsusel tuli kolida. Olud olid kitsad, kuid nõukogude võimul olid kogudustega kaugeleulatuvamad plaanid, millesse ei mahtunud metodistide ja adventistide jäämine Lille tänava kirikusse. Alates 1963. aastast paigutati nad Aleksandri kiriku alumisele korrusele; kiriku ülakorruse sai fondihoidlaks Eesti Rahva Muuseum.

Ka Aleksandri kirikust tuli lahkuda, taas sunnitult. Kogudusel oli üürileping 1990. aastate keskpaiku taastatud Aleksandri kogudusega, ent 1997. a lõikustänupühal ei lasknud toonane preester Sulev Puusaar metodisti kogudust enam kirikusse. Meie piiskop vendade õigeusklikega ilmalikku kohut käia ei tahtnud (ja õige kah!). Olukord tundus taas üpris kurb, kuid tagantjärele vaadates on selgelt näha, et Jumalal oli ka selle looga oma hea plaan. Igal juhul otsiti selle plaani piirjoonte selgema väljajoonistumiseni varjupaika vanade tuttavate adventistide kirikus ja hiljem Salemi baptistikoguduse Võru 18 palvelas.

Taasleitud paradiis

Kui Salemi kogudus 2000. aastal oma uude kirikusse kolis, tekkis metodisti kogudusel mõte Salemi vana palvela ära osta. Kuid enne seda, kui asi teoks sai, tuli Eesti Metodisti Kiriku ammune hea sõber dr H. Eddie Fox välja ideega, et tuleb naasta metodistide paradiisi Tartu kesklinnas Vallikraavi tänavas.

See idee sai aga üldse kõne alla tulla ainult tänu ühele järjekordsele imele. Nimelt oli kogudus teinud kõik endast oleneva oma õigusvastaselt võõrandatud vara, sh oma „paradiisi" tagasi saamiseks. Miskipärast ei liikunud Tartu koguduse omandiasjad kohe kuidagi. Linnavalitsus seletas teosammul kulgevat menetlust asja äärmise keerukusega: väidetavalt olid linn ja riik huvitatud kiriku krundile Tartu Kunstimuuseumiga koos nn skulptuuriaia rajamisest ja sellesse juba investeerinud. Kui kogudus oli nõus ka skulptuuride keskel toimetama, siis selgus, et krundil on linna parima veega puurkaev, mis välistab mistahes ehitustegevuse. Kõik need väited ei tundunud eriti tõsiseltvõetavad,

Foto: EMK pildikogu

Eddie Fox kiriku vundamendi juures

Foto: Tartu kogudus

aga mida sai kogudus teha muud, kui oma asja ikka võimude juures meelde tuletada?

Muutus toimus sõna otseses mõttes Jumala sõrme kaudu. Nimelt, ühel järjekordsetest kokkusaamistest Tartu linnavalitsuses libises koguduse esindajate vastas istunud Kunstimuuseumi direktori Mari Nõmmela kaustast välja üks linna blanketil dokument, millele siinkirjutaja pilk peatuma jäi. Seal oli juttu koguduse kinnistust seoses piiriprotokolli tegemise ja uue aadressi määramisega. Keeldumise peale meile paberit näidata nõudsime selle kui avaliku dokumendi välja linnavalitsuse kantseleist. Selgus, et juba mõni aeg tagasi olid langetatud otsused, mille vaidlustamisaja möödumisel loodeti kinnistut kogudusele mitte tagastada ja kogudusele aeti lihtsalt häma. Jumal aga lasi ebaõiglasel dokumendil õigel hetkel ime läbi avalikuks saada.

Tuli võtta ette kohtutee, mis viis viimaks kaks korda läbi kõigi kolme kohtuastme, kuna pärast koguduse algatatud asja proovis linnavalitsus koguduselt kinnistut ära võtta asjale teise nurga alt lähenedes. Pikk ja keeruline lugu on lühidalt selline, et Jumala abiga sai kogudus lõpuks 1998. a oma vara tagasi. Üks kummaline tõik andis koguduserahvale kogu selle aja vältel lootust: nimelt oli nõukogude võim kirikuaia taastanud algsel kujul – ristidega aiapostidel. See aitas julgusega koguduse eest seista.

Kui siis Eddie Fox kiriku taastamise mõttega „metodistide paradiisis“ lagedale tuli, oli olukord äravahetamiseni sarnane 1926. aastaga. Taas seisis koguduse pastor koos mõne koguduseliikme ning superintendent Olav Pärnametsa ja Eddie Foxiga hingevärinal kirikuaias tühjal platsil. Koos palvetati ja ülistati Jumalat ning otsustati kirik taastada. See päev oli juhtumisi 21. september, Aleksander Kuuma sünnipäev. 2001. aastal algas projekteerimine (arhitekt Indrek Allmann) ja juba 2002. aasta 17. novembril pühitses superintendent Olav Pärnamets vastvalminud hoone esimese ehitusjärgu. Raha kirikuehituseks tuli koguduse piskust ja taas kord meie Ameerika sõpradelt.

Lugu jätkub

Kuigi kogudus on Jumala oma ja liikmed peegeldavad oma taevase Isa loomust, annavad igale kogudusele tema lihast ja luust näo inimesed, kes sellesse kuuluvad. Tänu Jumalale on Tartu kogudusel saja aasta jooksul alati olnud neid inimesi, kes on välja elanud Kristuse armastust just sel erilisel viisil, mis on teisi kõnetanud ja viinud kokku Issandaga.

Igal ajal on kogudusel olnud ka Jumala poolt oma eriliste vaimuandidega varustatud karjane, et just sellel ajal kogudust kõige paremini teenida. On olnud evangeliste, karismaatikuid, muusikuid, poeete, kunstnikke, ametilt metsa- ja põllumehi ning arhitekte, kaitseväelasi, haritlasi – kõik nad on teeninud koguduse ja oma kogukonna heaks.

Me kõik seisame kujundlikult väljendudes oma eelkäijate õlgadel, pärime nende töö koos vigade ja õnnestumistega. Üle kõige on aga Issand ja tema armastus. Tartu koguduse rahva üheks tunnusjooneks on läbi aegade olnud avatus ja armastus. Meil on Tartu Püha Luuka koguduse usklikena südames tänu Issandale Tema imede eest ning eesõigus töötada Tema kirkuseks: kuulutades rõõmusõnumit, palvetades inimeste pärast ja õpetades neid pidama kõike, mida Jeesus on õpetanud. Sada aastat ning suuremad ja väiksemad imed ja märgid sel rännakul on tunnistus Jumala äraütlemata suurest armust. Kui Tema lubab, siis Tartu koguduse lugu Jumala loos jätkub.

Artiklis on kasutatud Aleksander Kuuma raamatukest „Palves palutud – usus omatud“, Tartu Piiskopliku Metodistikiriku kirjastus, Tartu, 1931.

Foto: Illimar Toomet

Üks päev hingehoidja töös

12. oktoober oli minu selle aasta kõige pikem nõustamispäev. Kell 9 hommikul teatas meie kooli direktor, et on saabunud pommiähvardust sisaldav kiri. Direktor andis teada, et kell 10 toimub koolimajast evakueerumine.

IRINA SEMJONOVA
Aseri kogudus

Aseris õpetajana töötav Irina Semjonova on sotsiaalkindlustusameti poolt määratud sõjapõgenike hingehoidjaks Foto: erakogu

Meie koolis ja lasteaias käib ligikaudu 30 ukraina last ja töötab kolm ukrainlannat. Üks neist sattus kuuldust paanikasse ja oli väga hirmul. Rääkisin temaga umbes pool tundi, et teda rahustada. Seejärel läksime laste juurde ja selgitasime neile, et evakueerume, aga keegi ei tohiks paanikasse sattuda. Evakueerimine oli planeeritud kella kümneks, kuid juba 9.50 teatas politsei, et kõik on korras. Kooli administratsioon otsustas seejärel evakuatsiooni läbi viia õppusena. Kõigile õpetajatele anti teada, et see on lihtsalt õppus. Paanikas olnud ukrainlanna rahunes veidi, kuid rääkis pidevalt, et ka neil olid Ukrainas esmalt ainult evakuatsiooniõppused ja siis algas sõda. Sarnaseid pommiähvardusi said enne sõda ka Ukraina koolid.

Õppuse ajal jõusaali rõdul olles tabas üht ukraina tüdrukut paanikahoog, ta lamas põrandal ja oli jope all peidus. Selgus, et tal oli kõrgusekartus. Viisin ta vaiksesse ja hubasesse kohta, kus teised õpetajad temaga edasi tegelesid. Koolimajja naastes märkasin koridoris paanikas ukraina tüdrukut, kes oli end Mariupolis koos vanematega kuu aega keldris peitnud ning näinud selle aja jooksul igapäevaselt surma ja sõjaõudu. Tüdruku vennad võitlesid Azovstalis, üks neist on praegu Venemaal vanglas, teise saatus on teadmata. Püüdsime tüdrukut rahustada ja mõne aja pärast jäi ta sotsiaaltöötaja kabinetis magama. Pärast mõnda tundi magamist saadeti ta emaga koju. Õhtul helistasin nende perele ja selgus, et laps oli maganud terve päeva. Kaks ukraina õpetajat käitusid õppuse ajal rahulikult, kuid oli näha, et neil on raske. Pärast evakuatsiooniõppust jõime koos teed ja rääkisime omavahel pikalt.

Peale keskpäeva oli mul veel kolm koolitundi. Kõikides tundides rääkisin sellest, kuidas peaksime kriisiolukordades reageerima. Näitasin neile OLE VALMIS veebilehte, paljud lapsed on oma telefoni installinud OLE VALMIS rakenduse. Pärast tööpäeva kirjutasin ukraina emadele kirja, et selgitada koolis juhtunut. Kirjas andsin teada, et kõik, kes vajavad abi või infot, võivad mulle helistada. Sain palju telefonikõnesid. Paljud emad küsisid, kas peaks lapse kooli saatma või mõneks päevaks koju jätma; kuhu on võimalik end peita, kui midagi juhtub; kuidas ohtudest teada saada. Rääkisin nendega, et paanikaks pole põhjust, aga hea oleks, kui kõik kodused teaksid, kus on vajalikud dokumendid ja ravimid. Püüdes neid sõjahirmust kõrvale juhtida, rääkisin neile ka ilmaga seotud kriisiolukordadest. Pakkusin neile võimalust varjuda vajadusel metodisti kirikusse, kus on paksud seinad ja suur kelder, vesi, küttepuud ja toiduvarud. Lisaks on seal päikeseenergial töötavad lambid ja akupangad. Paljud rahunesid seda kuuldes ja mõistsid, et on inimesi, kellel on kriisiaegadeks plaan. Kinnitasin neile, et üheskoos saame hakkama.

See päev lõppes minu jaoks peale kella 23. Järgmisel päeval oli sel teemal veel mitu vestlust.

Täites Jeesuse üleskutset külastada vange

2023. aasta viimastel päevadel tähistab metodisti kiriku vaimulik ja Tartu vangla kaplan **Olavi Ilumets** oma 70. juubelit. Triin Tarendi uuris Olavilt tema teenimistöö ja hobide kohta.

Tartu vangla kaplan Olavi Ilumets

Foto: Justiitsministeerium / Kristian Kruuser

Kuidas sai sinust kaplan?

Et anda vastus, kuidas sai minust kaplan, pean pisut minevikku minema. Jumala leidsin 28aastaselt, see oli 1981. aasta kevadel. Noor mees jõuab nende aastatega palju teha, nii positiivset kui ka negatiivset. Kahjuks olin mina palju oma noorest elust raisanud halbadele valikutele ja küllaltki põhja vajunud. Just siis, kui tundsin, et enam sügavamale ei ole võimalik vajuda, ulatas Jeesus oma päästva käe ja tõmbas mind sellest mülkast välja. Ja ma tundsin kohe, et Jumal on mind päästnud, et viiksin seda rõõmusõnumit edasi teistele, kes on samuti pimeduses.

Nii algas minu teekond koos Kristusega. 1986. aastal ordineeriti mind EMK Tartu koguduse diakoniks ja 1992. aastal EMK vaimulikuks. Kõik need aastad oli minu eesmärk aidata kadunuid. 2001. aastal tundsin, et Jumalal on minu elus teised plaanid. Olin rajanud kaks kogudust ja töötanud 15 aastat ilma puhkuseta. Mu abikaasa soovis elukohta vahetada ja kolida Tartusse. Võtsin kirikust aasta puhkust ja hakkasin otsima Jumala tahet enda edaspidiseks eluks. Samal ajal ehitati Tartus vanglat. 2002. aastal võeti minuga ühendust ja sooviti, et ma peaksin tulevastele valvuritele loengu vaimulikust teenistusest. Ehkki ma siis ka ise veel kaplaniteenistusest midagi ei teadnud, arvasin ometi, et ega ei tohiks olla suurt erinevust, kas teenida kaplanina vanglas või siis vaimulikuna koguduses. Nii ma selle loengu neile pidasin ja hiljem tagantjärele mõeldes olin rääkinud päris õiget juttu. Siis võeti minuga ühendust ja kutsuti valmivasse Tartu vanglasse kaplaniks. Mäletan, kui vangla direktor minu käest küsis, kui kaua ma plaanin kaplanina töötada. Minu vastus oli, et viis aastat, aga kui Jumal tahab, et ma töötaksin kauem, siis olen Jumalale kuulekas. Nüüd on sellest saanud juba 21 aastat. Arvan, et tegin õige valiku. Nende aastatega, mis ma olen vanglas teeninud, olen pidanud tunnistama, et ilma Jumalata elatud aeg minu elus ei erinenud paljude nende elust, kes on kandnud või veel praegugi oma karistust kannavad. Ajal, kui ma töötasin kalalaeval, elasime me samuti väikestes kajutites hulgakesi koos. Seega olin kursis, mida selline elu võib tähendada.

Miks on sinu jaoks oluline, et kristlased teenivad õigusrikkujaid?

Tegelikult on ainult kristlastel vastused eluliselt tähtsatele küsimustele. Ainult Looja on see, kes suudab ja tahab inimest õigele teele aidata. Inimene ise ei suuda ennast muuta, küll aga suudab seda Jumal, kui inimene seda ise tahab. Külastada vange – see oli ka üks ülesannetest, mille Jeesus oma jüngritele andis.

Millised on vanglakaplani tööülesanded?

Eelkõige on meie kohustus tagada kõikidele kinnipeetavatele võimalus rahuldada nende usulised vajadused, olenemata nende religioossest kuuluvusest. Võimaldada kristlikesse usulistesse kogudustesse kuuluvatele kinnipeetavatele osalemine igapühapäevastel jumalateenistustel. Teenistusi peame läbi viima nii vene kui eesti keeles. Kord nädalas viin läbi piiblitunde. Valmistame ette soovijaid ristimiseks, neid eelnevalt leeritades. Kabelis viime läbi ka erinevaid sotsiaalprogramme. Suur rõhk meie vaimulikus tegevuses on pandud hingehoidlikele vestlustele. Vanglasse sattudes märkavad kinnipee-

tavad, et nende peale on kuhjunud kõik elulised mured: perekondade purunemine, materiaalsed kaotused, maksud, mis vajavad maksmist; lisaks tuntakse end hüljatuna. Ja nii pöörduvadki kinnipeetavad kaplanite poole, et saada lohutust. Kuna olime esimene kambervangla, siis esimestel aastatel ei olnud meil vaimulikku kirjandust, pidime palju raamatuid tooma oma kodust ja koguduste liikmete käest. Täna on meil kabelis väga arvestatav raamatukogu.

Mis on sinu jaoks olulised põhimõtted töös õigusrikkujatega?
Kaplanil peab olema kindel kutsumus selleks tööks. Kuna enne vanglasse tööle asumist olin rajanud ja teeninud kaht kogudust, on mul võimalus võrrelda. Olen veendunud, et mitte iga hea vaimulik ei sobi vanglasse kaplaniks. Tuleb ennast pidevalt täiendada. Meid on koolitatud nii hingehoidlikuks teenimiseks kui ka psühholoogia ja psühhiaatria vallas, sest need inimesed, kellega me peame pidevalt kohtuma, on väga erinevad. Kaplanil peab olema osadus Jumalaga, sest kinnipeetavad jälgivad ja saavad aru, kas see, mida sa räägid, ka sinu elule vastab. Sa pead olema aus.

Nende kahekümne aasta jooksul olen ma pidanud palvetama mitme kolleegi isikliku tervenemise pärast, aga ka nende lähedaste haiguste pärast. Olen pidanud läbi viima palju hingehoidlikke vestlusi. See ei ole haruldane, kui mõni ametnik pöördub oma murega kaplani poole. Mõnigi kord panen tähele, et mõni sektoris olev valvur on kuidagi kurb ja siis ei saa mööda minna, vaid tuleb leida aeg, et temaga vestelda. Kaplan peab endas kandma sisemist tuld, mis annab jõudu ka teistele ametnikele.

Millist nõu sa annaksid täna noorele alustavale kaplanile?
Arvan, et esimene töökoht vaimulikuna ei peaks olema vanglas. Kaplanil peab olema eelnev elukogemus, muidu võib saada haiget ja siis võib läbi põleda. Vaja on kindlat kutsumust, et Jumal on ta sellele töökohale pannud. Kinnipeetavaid ei tohiks karta, sest tegelikult töö kinnipeetavatega, ehkki see on raske, pakub samas töötegijatele palju. Tuleb olla väga tähelepanelik ja leppida, et mitte kõike ei saa üle kanda vanglateenistusse. Näiteks võib olla harjumatu,

Suvisel maanteel Foto: erakogu

et usklikele kinnipeetavatele ei saa teatud abi osutada. Väljaspool vanglat saab vaeseid abistada, aga vanglas on see rangelt keelatud. See vajab harjumist.

Kas sinu töö ulatab ka vanglamüüridest väljapoole? Mis sa väljaspool teed?
Väljaspool vanglat saan ma oma tegevuse jagada kolme gruppi. Peab olema side oma kogudusega. Ei saa teenida mitte üheski töölõigus, kui ei ole koguduse poolt antud läkitust, õnnistust. Saan teenida koguduse preestri kõrval kogudust, täites võimalusel abivaimuliku ülesandeid. Teiseks minu ülesandeks on juhtida MTÜ Rehabilitatsioonikeskus Valge Eesti tegevust. Olen seda teinud juba 2005. aastast alates. Pakume ajutist elamiskohta neile kinnipeetavatele, kes vanglast vabanevad ja kellel ei ole elamispinda. Aitame neil valmistuda uueks, sõltuvussuhtest vabaks ja seaduskuulekaks eluks. Püüame aidata taastada suhteid lähedastega. Püüame aidata leida tööd. Kolmandaks olen ma vabal ajal hingehoidja. Panustan oma aega Hingehoiukeskuses.

Kuidas vältida läbipõlemist, töötades vaimulikuna nii keerulises keskkonnas?
Ma olen tundnud mõnikord küll väsimust, kuid mitte kunagi sellist jõuetust, et enam ei tahaks või ei suudaks. Mul on suhe Jumalaga ja kui see on korras, siis saan ma Tema käest kõik vajaliku. Sellepärast ongi väga tähtis olla veendunud, et Jumal on su sellele tööle pannud. Siis teed seda tööd kogu südamega. Kindlasti on suureks abiks isiklik palve, aga me käime vendadega kord nädalas ka ühises palves. See on väga virgutav.

Siis ta ütles viinamäe aednikule: „Vaata, juba kolm aastat käin ma sellelt viigipuult vilja otsimas, ent ei leia. Raiu see siis maha! Milleks ta raiskab maad?“ Aga aednik vastas: „Isand, jäta ta veel sellekski aastaks, kuni ma ta ümber kaevan ja talle sõnnikut panen, ehk ta hakkab edaspidi vilja kandma; aga kui mitte, siis raiu ta maha!“ (Luuka 13:7–8)

Kui ma näen vanglas taas mõnda meest, kellel ei õnnestunud vabaduses alustada normaalset elu, ja kui ta siis tunnistab oma läbikukkumist, vaadates sind oma kurbade silmadega, siis ma kasutan alati just seda lohutavat kirjakohta. Las ma näen veel vaeva, kobestan ja väetan mulda, ehk siis järgmine kord kannab juba vilja.

Kas sul on mingeid hobisid?
Ega väga palju aega hobideks ei jää. Küll meeldib mulle suvel mõõta maanteel kilomeetreid oma truu tsikliga. Samuti on mul ustav sõber saksa lambakoer, kes ka soovib väga minu vabu minuteid endaga jagada. Jalutame koos.

Mis on Sind oma töös kõige enam rõõmustanud? Jaga palun mõnda tunnistust, mida Jumal on teinud.
Suurt rõõmu teeb, kui näed, et Sõna toimib kinnipeetavate seas ja nad pöörduvad Jumala poole, lasevad end ristida ja uurivad Piiblit. Kuid oleme realistid ning anname endile aru, et vanglast vabanedes seisavad nad silmitsi erinevate kiusatustega. Südamele teeb kõige rohkem rõõmu, kui näen, et vanglas Jumala leidnu jätkab pärast vanglast vabanemist kasvamist koguduse keskel. Ja muidugi on minu jaoks väga erilised need hetked, kui näiteks kaubanduskeskuses astub minu juurde mees oma perega. Ta tuleb su juurde, tutvustab sind oma perele ja ütleb, et Olavi, mul läheb kõik hästi. Tänab sind, et meil oli usku ja me ei loobunud temaga vaeva nägemast. Ja õnneks on selliseid kohtumisi palju. Kui selliseid südantsoojendavaid lugusid ei oleks, siis ehk tunneksin, et äkki ei ole ma õiges kohas. Täna töötan ma rehabilitatsioonikeskuses kõrvuti ühe endise kinnipeetavaga. Praegu on ta õnnelikus abielus, kasvatab koos abikaasaga tütrekest, juhib vaimulikku kogudust, kuhu kuuluvad paljud meie rehabilitatsioonikeskuses olnud mehed, kes on nüüd ise abikaasad, neil on pered ja nad aitavad ka keskuses kaasa sealsete elanike teenimisel.

Jumal laulu mul andis …

SELA 55

Gospelansambel Sela tähistas 11. novembril muusikaliste meenutuste kontserdiga oma 55 tegutsemisaastat. Kavas oli läbilõige 55 aasta lauludest ja mälestustest, alates päris algusaegade maailma gospelmuusikast, aga ka eesti folgist (Jaak Tuksam) kuni uuemate, ansamblist „välja kasvanud" heliloojate (Evelin Kõrvits, Erkki-Sven Tüür) lauludeni. Sellel korral oli meil eriline eesõigus laulda eesti parimatest instrumentalistidest koosneva bändi saatel.

Killukesi kogus kokku INNA VÄLJA
Tallinna kogudus

Ajakiri Koduteel on aastatel 1998 ja 2008 avaldanud Sela ajaloost pikema ajaloolise tagasivaate, seepärast piirdume siin ainult killukestega kontserdil öeldust ja mõne asjaosalise meenutustest. Saalitäis rahvast sai sel õhtul osa lauludest, ajaloost ja vanade fotode slaidiprogrammist. Saime osa ka videotervitustest nii meie armsalt pastorilt Olav Pärnametsalt kui ka mõnelt kaugemalt Sela sõbralt: Jim Gilbertilt, Rauli Lehtonenilt, Herbert Murdilt ja Meego Remmelilt.

Õhtu juht Joel Luhamets

Ansambel sai Jaanus Kärneri juhtimisel alguse 1968. aastal Tallinna metodisti koguduses, meenutas kunagine Sela liige ja õhtu juht piiskop **Joel Luhamets**. See oli esimene (ja kaua aega ainuke) gospelansambel Eestis ja kogu tolleaegses Nõukogude Liidus. Tegutseti mitteametlikult ehk n-ö põranda all, sest igasugune noortele suunatud kristlik töö oli rangelt keelatud ja tõi koguduste juhtidele kaasa KGB ähvardused, trahvid; repressioonid tabasid sageli ka noori endid. Mitmeid aastaid ilma nimeta tegutsenud ansambel sai Aleksander Kuuma soovitusel nimeks SELA.

Jaanus Kärner ise on 2006. aastal alguse kohta öelnud: „See oli tugev Jumala töö aeg. Sela ei olnud ainult muusika rajaja, Sela oli epohhi looja, mis langes ühte Jumala suveräänse võidmisega üle maailma. Olime Jeesus-liikumise vahendajad N. Liitu … See oli võrratu aeg: Püha Vaimu jõuline langemine 1970. aasta maist ja sealt edasi, mis jõudis kõikide avatud südameteni

Vaimulik sõnum Hindrek Taavet Taimlalt

ning kulmineerus Oleviste ärkamises. Kuid sellele eelnesid aastatepikkused palved, regulaarsed ööpalved Arukülas, Tallinnas. Sela polnud ainult teerajaja Eesti gospelmuusikas, Sela oli kristlik-ühiskondlik fenomen kogu NL-s, elustiil ja identiteet väga laiadele hulkadele."

Pille Mägila meenutab: „Sela laulis metodisti kiriku neljapäevaõhtustel noorteteenistustel, mis tõmbas ligi väga palju rahvast. Tihti oli Mere puiestee kirik rahvast nii täis, et inimesed pidid jumalateenistust kuulama väljas akna taga."

Jaanus Kärneri suur soov oli kõnetada oma kaasaegseid noori noortepärase muusikaga. „Nad tõid kirikusse elektrikitarrid ja trummid," öeldi. Tublisti võimendatud ja mürtsuv, rütmikas ning kaasahaarav gospelmuusika hakkas kirikusse tooma järjest rohkem noori.

Või kas oli see ainult muusika? Uudsuse võlu oleks võinud ju ruttu haihtuda ja huvilised lahkuda mujale. Tegelikult tõmbas inimesi ikkagi sisu, sest evangeelium ei vanane, nagu ütleb 2008. aasta artiklis **Taavi Hollman**. „See, et nad laulavad Jeesusest, ja mitte ainult laulavad Jeesusest, vaid nende näolt võib näha, et tegelikult on Jeesus nende elu päästnud, ja Jeesus ei ole mitte ainult nende südamesse kirjutatud, vaid Jeesus elab seal."

Sela – see ei olnud ainult lauluharjutused. See tähendas südame kuulumist

Ajaloovaade Pille Mägilalt

Me oleme teelised – autor Jaak Tuksami esituses

Fotod: Heldur Kajaste

Jumalale kõige täiega, praktilises elus aga osadust, ühiseid reedeseid palveõhtuid, kus oli alati ka piibliõpetuse osa. See tähendas ühiseid evangeeliumi kuulutamise sõite üle kogu Eestimaa, kaasas pillid ja võimendus, mida tollastes oludes (sügav nõukogude aeg!) veeti kas teenimisvalmite kristlaste poolt selleks tasuta laenatud sõiduauto pagasiruumis või isegi ühistranspordiga. Ja muskleid kasvatati sellega tublisti. Aga kõik need raskused ületati ühise innuga ja armastusega Jumala vastu. Ühised suvelaagrid, sünnipäevad, ööpalved – need ühendasid.

Osadus, ühtekuuluvus Kristuse armastuses ja hoolimine üksteisest – see puudutas ja ühendas väga paljusid noori kõigi nende pikkade aastate vältel. Nagu Pille Mägila meenutas, võib kokku lugeda umbes 100 inimest, kes on Selaga pikemat või lühemat aega seotud olnud.

Võin kinnitada, et Sela ja laiemalt noorte osadus ning koos kasvamine muutis ka minu saatuse. Kirjutasin sellest 2020. aastal ajakirjas Koduteel järgnevalt: „Arvestades seda, et tulin usu juurde nagu „valge leht“, ei kujuta ette, et oleksin suutnud usus püsima jääda ja selles kasvada ilma igapäevase toetuse ja nõuanneteta oma sõpradelt usukaaslastelt. Kuidas üks noor ja nõrk, ilma igasuguse kogemuseta usutaim saaks püsima jääda ja kasvada, kui ei oleks kedagi, kes teda kastaks, talle vahel tuge annaks ja julgustaks?“

Pille Mägila: „Alates Jaanus Kärneri emigreerumisest on 1982. aastast Sela tööd juhtinud ja koordineerinud ansambli kauaaegne laulja Arved Mägila, kes on hoolitsenud ka repertuaari eest. Enam ei piirdu ansambli muusikavalik tõlgitud „importlauludega“, vaid sisaldab ka eesti heliloojate loomingut. On käidud Norras, Soomes ja paljudes kirikutes ning kogudustes Eestimaal. Mis on see seesmine jõud ja vägi, mis on Selat koos hoidnud ja toonud tänasesse päeva? – Vundament, millele on rajatud südame igatsus jagada Jumala armastust.“

Heli Metsala: „Meie elu liigub ainult ühes suunas – edasi. Ometi astume aeg-ajalt hetkedesse, mil saab heita pikema pilgu minevikku, seda hinnates ja mõistes. Nii mõjus mulle Sela 55 kontsert.

Tulin ansamblisse Sela aastal 1977. Olin vastpöördunud kristlane ja vajasin väga vaimulikku toitu – Jumala Sõna – ja kogudust, kus kasvada. Eesti kuulus Nõukogude Liitu ja usuline tegevus oli seega keelatud. Aga Tõelist Elu pole võimalik hävitada, vangistada ega tappa. Piiblitunnid, palveõhtud ja erinevad kogunemised said osaks minu päevadest. Tänaseks tean, et just see periood rajas tugeva ja kindla aluse mu usuelule. Abikaasa ja sõbrad kogu eluks oli järgmine väga hinnaline kingitus, mis mind ootas. Olen tänulik ja hämmastunud siiani. Ja muusika ... Suurem osa Sela liikmetest olid juba lauljad-muusikud või õppisid seda

Tuksami Jõulumissa 50 a hiljem

Foto: Pille Mägila

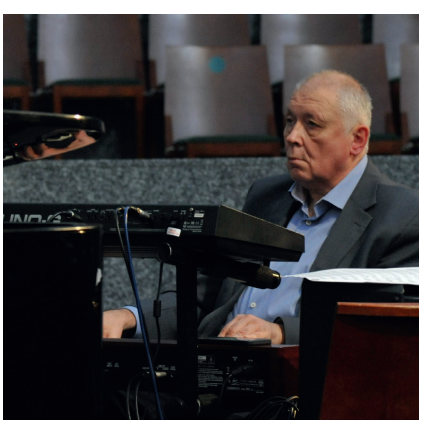

Mart Metsala klahvpillidel

Endised ja praegused Selakad

Fotod: Heldur Kajaste

koolis, iseseisvalt, sõbra abiga. Kirg, millega mistahes uue loo noot avati, oli tuline ja nakkav. Arusaamatuks jäi, kust ometi juhid Jaanus ja Anne neid võrratuid laule leidsid. Nii vaheldusrikkad, dünaamilised, põneva meloodia, harmoonia ja ülesehitusega on need lood, et isegi kaasaegses muusikaga pilgeni täidetud maailmas tahan tõdeda: Sela repertuaaris on tõeline gospelmuusika!“

Erkki-Sven Tüür: „Tänan Selat selle eest, et mu muusikalise lapsepõlve juured just selles pinnases leidsid seda nestet, millest kõik järgnev hakkas arenema.“ Sela instrumentaalgrupist kasvas hiljem välja ansambel Esra, sellest omakorda In Spe.

Urmas Kiviselg: „See on olnud võimalus ususõprade keskel vaimulikult kasvada ja kuulutada evangeeliumi nii sõna kui lauluga!“

Ago Lilleorg: „Huvitav, kuidas üks algatus kasvab liikumiseks ja teine ei jõua kuhugi. Sela on minu hinnangul pigem liikumine, mille mõju kestab tänaseni.“

Arved Mägila (Sela eesotsas nüüdseks juba 41 aastat): „Oleme oma elus teinud otsuse mitte tagasi vaadata. See on olnud õige otsus. Paljud inimesed, kellega me sel pikal rännakul oleme kohtunud, meenutavad seda soojalt. Mitte meid inimestena, vaid meid kui evangeeliumi sõnumi vahendajaid.“

Sellega võib kokku võtta ka Sela juubelikontserdi: oli suurepärane Jumala ülistamise aeg armastavas õhkkonnas, rõõm muusikast ja rõõm Jumalast. Oleme kokkutulnutelt saanud palju rõõmsat ja sooja tagasisidet.

EMK vaimulike õppe- ja osaduspäevad

Kaks korda aastas – kevadel ja sügisel – kogunevad EMK vaimulikud õppe- ja osaduspäevadele. Viimane kohtumine toimus 13.–14. oktoobril Tallinnas. Nagu viimasel ajal tavaks saanud, on esimene päev pigem osadusele ja teine õppele ja infole fokuseeritud. Kohtumisel arutleti mitmete päevakorraliste teemade üle.

- Seoses Eesti Vabariigis kehtima hakanud abieluseaduse muudatusega arutleti kirikliku laulatuse raames toimuva abielu riikliku registreerimise teemal.
- Kaks nädalat enne õppepäevi USAs toimunud Eesti Sõprade koosoleku muljete jagamine tõi kaasa arutelu välissuhete arendamise teemal.
- Seoses Billy Grahami Evangeelse Assotsiatsiooni plaaniga korraldada 2025. aastal Eestis evangeelsete ürituste sari tõstatus arutelus küsimus, milline on efektiivne evangelism tänapäeva Eestis.

Vaimulike õppepäevad Foto: Marjana Luist

- Kuna EMK on praegu n-ö üleminekuperioodis – oleme otsustanud rahvusvahelisest kirikust välja astuda ja me ei ole veel otsustanud, kas jääda iseseisvaks kirikuks või liituda mõne teise ülemaailmse konfessiooniga –, toimus EMK tuleviku üle põhjalik arutelu, kus toodi esile nii liitumise kui iseseisvaks jäämise plussid ja miinused.

Osalejate hinnangul on vaimulike õppe- ja osaduspäevad hea võimalus kohtuda oma usuvendade ja -õdedega, arutada kiriku jaoks olulisi teemasid ning jagada oma muresid ja rõõme.

Misjonärid Eestis

Meil on hea meel tervitada meie keskel Brent ja Colleen Weaverit! Nad on misjoniorganisatsiooni One Mission Society misjonärid, kes on teeninud Hispaanias, Ukrainas, Colombias, Mehhikos, Ecuadoris, Venemaal ja Haitil. Augustis asusid Weaverid elama Eestisse. Colleen on olnud nii laste- ja peretöö juht, pastor kui ka õppejõud. Äsja omandas ta doktorikraadi teoloogias. Colleen õpetab EMK Teoloogilises Seminaris mitmeid õppeaineid (vaimulik kujunemine, induktiivne piibliõpe ja hingehoid). Brent on töötanud õpetajana, tegelnud koguduste rajamisega ja osalenud mitmetes kristlikes töövaldkondades. Ta tegeleb väikegrupitöö ja mentorlusega ning on samuti EMK Teoloogilise Seminari õppejõud.

Järgmisel aastal plaanivad misjonäridena Eestisse tulla noormees nimega Riley USAst Asbury kogudusest ning abielupaar Damaris Cooper ja Weber Poubel Brasiiliast.

Tere tulemast koos teenima!

Superintendent Robert Tšerenkov koos Brent ja Colleen Weaveriga Foto: EMK pildikogu

Eesti Sõprade kohtumine USAs

28.-30. septembril toimus Mt. Betheli koguduses Mariettas Georgia osariigis USA-s Eesti Sõprade kohtumine.

Selle nime all kogunevad kord aastas Ameerika Ühendriikide metodistid, kellel on südames Eestimaa. Lisaks ameeriklastele on kohal ka mõned EMK esindajad. Sel korral olid Eestit esindamas ja EMK tegevusvaldkondadest ettekandeid tegemas Artur Põld, Ele Paju, Taavi Hollman ja Marjana Luist.

Selleaastane kohtumine oli esimene füüsiline kohtumine pärast pandeemia tekitatud nelja-aastast pausi. Osalejate hulk oli koroona-eelse ajaga võrreldes küll väike, kuid kohalolijate huvi Eestimaa metodistide tegevuse vastu oli suur.

Oleme tänulikud Eesti Sõprade juhtidele Carl ja Page Henryle kohtumise korraldamise eest ja Mt Betheli kogudusele vastuvõtu eest!

Mt Betheli vanempastor Jody Ray

Eesti Sõprade kohtumine

Page ja Carl Henry

Pühapäevane teenistus Mt Bethelis

Fotod: Marjana Luist

VEEBINARID

2021. aasta jaanuaris koroonapiirangute ajal käivitatud veebinaride sari jõudis lõpule selle aasta oktoobris. Kord kvartalis toimunud veebinar käis ühte sammu ajakirja Koduteel ilmumisaja ja teemaga: umbes kuu aega peale ajakirja ilmumist arutleti selle fookusteema üle Zoomi keskkonnas toimunud veebinaril. Juuresolev tabel annab ülevaate veebinaride pealkirjadest ja kõnelejatest.

Veebinaridest on osa võtnud peamiselt metodistid, aga osales ka teiste kirikute liikmeid. Ekraani taga on oldud nii üksinda kui ka grupina, näiteks korraldasid Rakvere ja Kuressaare kogudus oma kirikutes ühist osalemist.

Kõikidest veebinaridest on tehtud videosalvestused (osa neist ka vene keeles), mis on järelvaadatavad EMK kodulehel www.metodistikirik.ee ja Eesti Metodisti Kiriku Youtube'i lehel.

Kolme aasta jooksul 12 veebinari korraldanud tiimi kuulusid Lea Kübar, Naatan Hollman, Rauno Ojassoo, Maire Latvala, Marjana Luist ning lühikest aega ka Ardi Leerima. Kuna meeskonnaliikmed on hõivatud veel mitmes teises kirikutöö valdkonnas ning viimastel veebinaridel jäi osalejate arv kesiseks, otsustas korraldustiim veebinaride sarjale joone alla tõmmata. See aga ei tähenda, et sarnaseid Zoomis toimuvaid veebinare EMK-s enam ei korraldata.

AEG	PEALKIRI	KÕNELEJAD
Jaanuar 2021	**Kriisist välja(s)**	Maire Latvala, Taavi Hollman
Aprill 2021	**Evangeelium eestimaalastele**	Hindrek Taavet Taimla, Ahti Kaera
Juuni 2021	**Armastan, ei armasta ...**	Lii Lilleoja, Livia Nelson, Urmas Sassian
Oktoober 2021	**Andides teenimine**	Andrus Kask, Kristina Lepik
Jaanuar 2022	**Kes tahab saada mi...jonäriks?**	Hindrek Taavet Taimla
Aprill 2022	**Pühakirja pähklid**	Mark Nelson, Anne Saluraid
Juuni 2022	**Püha Vaim**	Laura Herm, Veikko Võsu, Tanja Lepik
Oktoober 2022	**Püha Päev**	Maire Latvala, Rauno Ojassoo, Ardi Leerima
Jaanuar 2023	**Püha Koda**	Robert Tšerenkov, Naatan Hollman
Aprill 2023	**Elevandid, kellest me ei räägi**	Mark Nelson
Juuni 2023	**Tähendamissõna rongist ja rööbastest**	Taavi Hollman, Marjana Luist
Oktoober 2023	**Tähendamissõna sillast usu ja mõistuse vahel**	Rauno Ojassoo, Urmas Rahuvarm

Kuressaare kogudus veebinaril

Narva kogudusel on uus pastor

5. novembril õnnistas superintendent Robert Tšerenkov EMK Narva koguduse pastori kohusetäitjaks Jaroslav Ivanovi. Senine pastor Erkki Sepp teenis kogudust 13 aastat ja suundus emerituuri juba käesoleval suvel. Jaroslav koos abikaasa Julia ja lastega on Jõhvi metodisti kogudusest ning nüüd asuvad nad teenima Narvas.

Narva uus pastor Jaroslav Ivanov koos abikaasaga Fotod: Robert Tšerenkov

EMK ÕNNITLEB

18. november 1998, Naatan Hollman (25)
22. detsember 1973, Jarl Šapovalov (50)
27. detsember 1953, Olavi Ilumets (70)
4. veebruar 1969, Taavi Hollman (55)

AASTAPÄEVAD

30. jaanuar 1994, EMK Kunda kogudus (30)

Apteekrist kirikuvalitsuse aseesimees

Minu nimi on Anton Ojamaa. Olen pärit Ida-Virumaalt Jõhvist. Kasvasin üles heas perekonnas ja sain kodust kõike, mida vajasin. Lapsepõlves elasin üle vanemate abielulahutuse, aga kasvasin siis uues peres rõõmsalt edasi.

Vaatamata sellele ei kulgenud elu eriti hästi, midagi oli kogu aeg nagu puudu. 2011. aastal lõpetasin Tallinnas farmaatsiaõpingud ja sellest ajast alates töötan igapäevaselt apteegis. Viis aastat vastutasin juhina ka kogu apteegi tegevuse eest. Lõpetasin samuti Tallinna Majanduskooli turundusspetsialisti erialal (2016) ja metodisti kiriku teoloogilise seminari 2020. aastal.

Kooli ajal käisin koos vanaemaga tihti Jõhvi õigeusu kirikus. Seal olles tundsin alati aukartust Jumala ees, aga see ei aidanud mul hoiduda paljudest pattudest. Nüüd saan aru, et miski ei aita elada õiget elu nii enda kui teiste suhtes, kui puudub isiklik suhe Jeesusega.

Umbes 16-aastaselt proovisin esimest korda alkoholi ja suitsetamist, gümnaasiumi ajal mingil hetkel ka kolme erinevat uimastit, aga tänu Jumalale, sõltuvusse sellest ei jäänud. Kõrgkooli ajal suitsetasin endiselt ja tarbisin üsna palju alkoholi. Suitsetamise suutsin peale kõrgkooli lõpetamist maha jätta, kuid tung alkoholi järele läks veel suuremaks.

Oma elu käigus tegin ma väga palju halba nii endale kui teistele. Patune elu ja paljud vead viisid selleni, et mu sisemaailm muutus katkiseks: olin väga agressiivne, rahutu, kõike ja kõiki vihkav, psüühiliselt ebastabiilne ja ärritunud. Suhted elukaaslasega olid pingelised, täis valu ja riidu. See kõik viis taipamiseni, et mu enda elus on vaja midagi muuta. Kuidas ja mismoodi, see ei olnud veel selge. Oli vist aasta 2014, kui otsustasin minna õigeusu kiriku teenistusele Tallinnas. Taas kord sobis see mulle. Käies kirikus mitmeid kordi, sain aru, et ma pole kunagi lugenud Pühakirja ja mul ei olegi seda. Huvitaval kombel tuli pähe mõte osta endale Piibel, tegingi seda sealsamas kirikus.

Anton Ojamaa Foto: erakogu

Asusin Piiblit lugema ja sellest hetkest hakkas mu elu veelgi kiiremini paremuse poole muutuma. Jumala Sõna lugedes jäid siiski paljud asjad arusaamatuks. Tänu Jumalale ühe sugulase eest, kes meid aitas, vastates tekkinud küsimustele ja toetades lugemise jätkamist.

Siis saabus 2015. aasta. Meid kutsuti protestantlikku kirikusse jumalateenistusele. Tundsime seal abikaasaga mõlemad Jumala ligiolu ja puudutust. See oli erakordne elamus, mis viis meid hiljem ühele suurele jumalateenistusele Kiievis, kus andsime lõpuks oma elud Jumalale, parandasime meelt ja hakkasime palvetama. Ühel hetkel, kui olin seal teenistuse ajal lava ees ja ootasin vaimuliku eestpalvet, kuulsin Jumala häält ütlevat, et võtaksin kaelast risti, mida olin kandnud iga päev ja millesse suhtunud nagu kaitsvasse amuletti. See oli mu esimene Jumala hääle kuulmise kogemus. Samal päeval tervendas Jeesus mind erinevatest tervisehädadest, näiteks kadusid ära maovalud, mis olid mind pikalt vaevanud. Jeesus vabastas mind ühe hetkega alkoholisõltuvusest, nii et ma ei ole 2015. aasta augustist saadik absoluutselt alkoholi joonud. Tol aastal sai minu ja mu abikaasa elu Issanda armu ja väega täielikult muudetud.

Sellest ajast on juba palju aega möödas. Olen näinud mitmeid Jumala ilmutusi, Jeesus on tervendanud nii mind kui meie pere kaudu ka teisi inimesi nii Ameerikas, kus me käisime, kui ka Eestimaal. Sest Jumal on eriline ja Tema plaan on meie jaoks üleloomulik. Tänu ja kiitus Kristusele!

Praegu kasvab meie peres kaks väikest last. Jumal on pannud meile südamele organiseerida meie kodus

Jõuluehted

Minu elu on olnud pöörane kihutamine ühest projektist ja teaduskraadist teise. Sestap jõudsin neli aastat tagasi punkti, mida nimetatakse läbipõlemiseks. Asi oli väga hull, põgenesin Jumala ja lähedaste eest, peitsin jaanalinnuna pea liiva alla. Kuni ühel hetkel puudus mul igasugune motivatsioon edasi elada.

PIIBE PIIRMA
Tallinna kogudus

Piibe Piirma Foto: Tõnu Tunnel

Tänu lähedaste toele ja pidevatele eestpalvetele sattusin ma pisut enne jõuluaega psühhiaatriahaiglasse. Võin selle aja kohta öelda vaid üht: see oli parim asi, mis minu elus sel hetkel juhtuda võis. Rahu, meeldiv hoolitsus, ja mis peaasi – lootusrikkus tõi vähehaaval värvid mu ellu tagasi. Paranemine toimus küll õige pisitasa, aga siiski pidevalt.

Ühel päeval lubas arst mind lühikeseks ajaks koju haige abikaasa eest hoolitsema. Mingi sisemise sunni ajel haarasin sealt kaasa oma joonistusvahendid, käärid (ehkki teadsin, et õigupoolest ei tohiks neid haiglasse kaasa võtta), värvilised paberid, klaasivärvid ja veel mitmed meisterdamise vahendid. Ma tõesti ei tea, miks, aga haiglasse jõudes hakkasin jõulukaarte joonistama. Ikka nii, et kõrvaklappides mängis Bachi muusika ja mina nikerdasin omaette oma voodis.

Ühel päeval hakkas kõrvalvoodis lebav seni täiesti apaatne naine minu tegevuse vastu huvi ilmutama. Ta tegi kõigepealt lahti ühe silma, siis teise. Ja siis tõusis voodis istuma. Vaikselt nihkus ta minuni ja uuris hoolikalt mu tööd. Me hakkasime vestlema ja ta soovis ka väga joonistada, ehkki esialgu arvas kindlalt, et ei oska.

Ma rääkisin naisele jõuludest ja selle püha tõelisest tähendusest. Ja siis hakkas ta joonistama, algul ettevaatlikult, siis aga aina kasvava isuga. Joonistasime ja maalisime kõik minu paberid täis! Lõpuks meisterdasime haigla kuusepuu otsa hulga klaasivärvidega dekoreeritud papist südameid, nii et puu sai väga ilus.

Võib-olla on see väike asi, aga ma siiski usun – see, et ma sain tolle haige naise elus natukenegi midagi muuta, on Jumala jaoks üliioluline. Mul oli võimalus talle tunnistada Jumalast ja ehkki ma ei ole päris veendunud, et ta kõike mõistis ja uskus, on mul tagantjärele tunne, et midagi temas muutus. Ta tõusis voodist üles ja tegutses!

Mina sain terveks ja olen Jumalale selle eest väga tänulik! Jumal andis mulle võimaluse olla ka haigevoodis Tema tööriist. Mina sain oma patud andeks ja sain seda ka tunnistada.

Soovin lõpetada Piibli kirjakohaga: „Aga et te teaksite, et Inimese Pojal on meelevald patte andeks anda maa peal," – siis ta ütles halvatule – „tõuse püsti, võta oma kanderaam ja mine koju!" (Mt 9:6)

kodugruppe. Samuti sai mu abikaasa Jumalalt sõna korraldada ja viia läbi emade kokkutulekuid, mida peetakse laste mängutoas, kus emad saavad kuulata loenguid perest, laste kasvatamisest, psühholoogiast jpm. Nendel üritustel me kuulutame mitteusklikele evangeeliumi ja kutsume neid kodugruppidesse. Lisaks sellele lööme kaasa kodukoguduses – EMK Tallinna Uue Alguse koguduses. Mina tegelen koos teiste liikmetega ka Uue Alguse Abikeskuse sotsiaaltööga, mille käigus jagame tasuta toitu, riideid, Uusi Testamente. Samuti kuulutame Tallinna Keskturul laupäeviti evangeeliumi, palvetame inimeste eest kohapeal ja suuname neid vajadusel rehabilitatsioonikeskustesse. Kogu tänu ja au olgu Jumalale! Tema on imeline ja armastab meid kõiki!

Alates augustist 2023 olen lisaks muule tegevusele EMK kirikuvalitsuse aseesimees administratiivülesannetes. Oma tegevusega soovin edendada kristlikke väärtusi, kuulutada evangeeliumi ja olla abiks Jumala plaanide teostumisel Eestimaal.

Tõotatud maa

ANNELI RAHUVARM, Tallinna kogudus

Tõotatud maa! Millal ükskord? Kaua veel? Kaua veel on rändamise aeg? Liiv, tolm, kõrvetav päike. Higist soolane maik nahal. Päeval kuum, öösel kontideni tungiv külm. Üksluisus. Igavus. Väsimus. Tüdimus. Millal? Millal küll saab paigale jääda? Süüa rahulikult hommikust, jälle pakkima hakkamata, ilma teeleasumise rututa ... Peale päevatööd ootevalmis asemele heita ... Need tüütud kompsud ja telginöörid ... Oh, saaks kordki korralikult pesta! Elaks tavalist elu ... Võtaks mõned kitsed, lambad ... istutaks viinapuuaia ... Hommik ja õhtu. Õhtu ja hommik. Millal? Millal küll?

Orjusest vaba rahvas. Aga mitte vaba. Isud. Soovid. Sõltuvused. Harjumused. Saaks ometi süüa! Süüa harjumuspärast ja harjumuspäraselt. Oh, Egiptus! Oh, Egiptuse lihapotid ja turvaline elu!

Mooses! Kus sa oled, Mooses?

Ja kogu Iisraeli laste kogudus nurises kõrbes Moosese ja Aaroni vastu, ja Iisraeli lapsed ütlesid neile: „Oleksime ometi võinud surra Issanda käe läbi Egiptusemaal, kus me istusime lihapottide juures, kus me sõime leiba kõhud täis! Teie aga olete meid toonud siia kõrbesse, et kogu seda kogudust nälga suretada.“ (2Ms 16:2, 3)

Aga öösel oli kuulda tugevat tuult ja midagi justkui krõbises. Hommikul telkidest välja minnes leidsid inimesed midagi, mida nad varem polnud näinud. Seda oli lausa paks kiht maas.

Ja kui kastekord oli haihtunud, vaata, siis oli kõrbe pinnal midagi õhukese soomuse taolist, peenikest nagu härmatis maas. (2Ms 16:14)

„Mis see on? Mis see on?“ küsiti üksteiselt.
... Sest nad ei teadnud, mis see oli. (2Ms 16:15)

Mooses! Kus sa oled? Mooses, mis see on?
... Aga Mooses vastas neile: „See on leib, mida Issand annab teile süüa.“ (2Ms 16:15)

Nad ei teadnud, et on üks eriline samblikuliik. Samblik, mis kuivab pisikesteks tükkideks. On nagu väikesed kivikesed, mida tuul ajab sinna, kuhu tahab.

Rahvas uitas ringi ja korjas, jahvatas käsikivil või tampis uhmris, keetis potis või valmistas sellest kooke. See maitses nagu õliga küpsetatud maiuspala. (4Ms 11:8)

Anneli Rahuvarm Foto: erakogu

Ja Iisraeli sugu pani sellele nimeks „manna“; see oli valge nagu koriandri seeme ... (2Ms 16:31)
... välimuselt otsekui pedolavaik. (4Ms 11:7)
Mannasamblik. Samblik, mis muutub pehmeks õhukaste niiskuses ja maitsvaks kuumutades.*

Kui öösel langes kaste leeri peale, siis langes ka manna selle peale. (4Ms 11:9)

Jumala armu kaste. Maad kastev kaste. Inimesi kattev kaste. Inimesi kastev arm. Arm, mis lubab alata jälle ja uuesti. Piisav armukaste.

Issand käskis nõnda: „Igaüks kogugu sellest niipalju, kui ta sööb, kann iga pea kohta, vastavalt teie hingede arvule; igaüks võtku nende jaoks, kes tema telgis on!“ Ja Iisraeli lapsed tegid nõnda, ja nad kogusid, üks rohkem ja teine vähem. Aga kui nad mõõtsid kannuga, siis ei olnud ülearu sellel, kes oli kogunud rohkem, ega tundnud puudust see, kes oli kogunud vähem; igaüks oli kogunud nõnda palju, kui ta sõi. Nõnda nad kogusid seda igal hommikul, igaüks niipalju, kui ta sõi; aga kui päike läks palavaks, siis see sulas. (2Ms 16:16–18, 21)

Tõotatud maa võib voolata piima ja mett. Kõrberännakul hoolitseb aga Issand ise vajaliku toidu eest.

Iisraeli laste kõrberännak kestis veel nelikümmend aastat. Selle ajaga vahetub põlvkond järgmisega. Tõotatud maad nägi uus põlvkond, kõrbekoolis käinud rahvas. Õppinud vabadust ja loobumist. Õppinud tundma ja usaldama. Õppides jätkuvalt, et „Issand annab teile süüa“.

Jah, Issand annab meile süüa. Aamen.

* Üheks *taevamanna* versiooniks peetakse 'mannasambliku' ehk kariksambliku (*Aspicilia esculenta*) kuivanud tallusetükikesi. See liik kasvab Kirgiisia steppides ning Lähis-Ida poolkõrbetes ja kõrbetes. Tugeva ööpäevase temperatuurikõikumise tõttu praguneb ning pudeneb tallus väikesteks osadeks, mida siis kõrbetuuled kõrgele õhku tõstavad ning väga kaugele edasi kannavad. Lõpuks maha langenud valge mannakiht on tõepoolest söödav, sellest on küpsetatud kakke.

Noormees nimega Lepitaja

Pea 10 aastat on MTÜ Damota vahendusel toetanud Etioopia poisi Asimamawu õpinguid Reeküla kogudus. Asmama (nagu me teda nimetame) on väga edukas õpilane ning on tänaseks jõudnud ülikooli. Eesti vabatahtlikud, kes Asmamaga Etioopias kohtunud on, kinnitavad, et tegemist on väga toreda ja sõbraliku noormehega. Avaldame siinkohal Asmama poolt kirja pandud loo.

MARJANA LUIST

„Kord olid üks 20-aastane noormees ja 19-aastane neiu, kes tahtsid abielluda. Kuid neiu perele ei meeldinud see noormees ja noormehe perele ei meeldinud see neiu, seetõttu olid perekonnad abiellumise vastu. Noored hakkasid koos elama ja peagi jäi neiu lapseootele, kuid tüli perekondade vahel püsis.

Seitsmendal raseduskuul keset perekondade omavahelist konflikti ja tülitsemist neiu kukkus ja vigastas oma kõhtu. Kuna lähedal ei olnud ühtegi haiglat, viidi neiu kohalikku meditsiinipunkti. Lapseootel naise üle vaadanud arst tõdes, et olukord on väga kriitiline ning tal ei õnnestu ema ega last päästa. Mõlemad perekonnad olid šokis. Neiu perekond ütles, et päästa tuleb ema, sest seda last nad ei ole kunagi oma perekonda soovinudki. Aga neiu ema palus nuttes, et arst leiaks võimaluse päästa mõlemad. Arst pöördus tagasi patsiendiga tegelema ning pered jäid ootama ja palvetama.

Asmama Adisu

Kui umbes kaheksa tundi mööda sai, kuulsid pered lapse nuttu. Nad mõistsid, et lapse elu on päästetud, aga arvasid, et ema on surnud. Mõne aja pärast tuli arst ja teatas, et tänu Jumalale, nii laps kui ka ema on elus. Perekonnad, kes olid varem omavahel tülitsenud, kallistasid nüüd üksteist.

Arst ütles, et kuna laps on sündinud 7. raseduskuul, on tema elu ikka veel ohus ning ta tuleb viia paremasse haiglasse, kus ta saab olla inkubaatoris. Pered muutusid taas murelikuks, kuna nad elasid linnast ja haiglast väga kaugel ning raha neil samuti ei olnud. Taas pöördusid pered anudes arsti poole ja palusid, et ta teeks kõik, mis tema võimuses, et laps jääks elama. Kiiresti meisterdati inkubaatori sarnane seadeldis, mis aitaks lapse organismil tugevamaks saada. Kuna maapiirkonnas on elekter sageli ära, oli risk lapse elule suur, kuid tänu Jumalale, ta jäi elama ja kasvas. Lapsele pandi nimi, mis tähendab lepitajat, sest tema sünniga tuli tülitsevate perekondade vahele rahu. Tänaseks on see laps 20-aastane ja õpib ülikoolis.

See laps olen mina. Minu nimi Asimamawu Adisu tähendab „Lepitaja“.“

Oleme Reeküla kogudusega tänulikud, et Jumal sai kasutada meie kogudust selle noore mehe – Lepitaja – heaks. Kui ka Sina, hea lugeja, soovid toetada mõne Etioopia lapse õpinguid, saad MTÜ Damota tegemiste kohta lugeda nende kodulehelt www.etioopia.ee.

MTÜ Damota vahendab Eestist, Itaaliast, Norrast ja Saksamaalt finantstoetust Eestist Etioopiasse Soddo piirkonda, kus toetajate abil antakse võimalus väga vaestest peredest pärit lastele erakoolis haridust omandada. Kuna Etioopias on riigikoolides väga kehvad õpitingimused ja suured klassid, pole lapsed sageli võimelised keskkooli lõpueksameid sooritama. Seepärast on MTÜ Damota, mille üks juhatuse liikmetest on EMK Tallinna koguduse liige Laur Lilleoja, otsustanud toetada vaeste perede laste õpinguid erakoolis. Igal aastal toetatakse üle 100 Etioopia lapse õpinguid.

Allikas: www.etioopia.ee

Kuidas jõuab eestlaste abi Etioopiasse?

Paide koguduse pastor Kristina Sepp Etioopias külas. Pildil koos Asmamaga

MERLE VOOLA
MTÜ Damota juht

MTÜ Damota tegevus sai alguse, kui hea elu keskel elamisest kadus südamerahu ja muutuse otsing juhatas meid Lõuna-Etioopiasse, piirkonda, kus sageli puudub joogivesi ja igapäevane leib. Ehmatavalt oli sealse elu normaalsuseks hoopis ellujäämine. Meie väärtushinnangud keerati pea peale. Iga-aastasest Etioopiasse minekust sai eestlastele elumuutev kogemus, mis on kestnud 13 aastat. Arm sai seal meie kõigi jaoks elavaks, seda oli raske Eestis kodus olles unustada. Leiva jagamine annab erakordse õnnistuse.

MTÜ Damota on 2010. aastal asutatud mittetulundusühing, mille peamiseks eesmärgiks on arenguabi edastamine Etioopia Wolaita Soddo piirkonna elanikele. MTÜ Damota tegevus sai alguse koostööst kohaliku erakooliga, kus Eesti vabatahtlikud käisid inglise keelt õpetamas.

MTÜ Damota keskseks tegevuseks on haridusvõimaluste pakkumine vähekindlustatud perede lastele Etioopias Soddos. Õppemaksu, õppevahendite, koolivormi ja koolilõunaga toetatakse kõige vaesemaid.

Toimetuleku projekti raames viidi läbi madratsite õmblemise koolitus põhikooli poistele. Projekti olid kaasatud ka Vodja kooli õpilased, kes valmistasid tööõpetuse tunnis õlgedest madratseid. Tunni tegevusest tehti õppefilm, mida kasutati toimetuleku koolitusel Etioopias. Vajaduspõhiselt annavad vabatahtlikud lastele ka täiendavaid järeleaitamistunde.

Lisaks vähekindlustatud laste hariduse edendamisele püüab MTÜ Damota jõudumööda panustada ka vastsündinute suremuse vähendamisse Wolaita Soddo piirkonnas, varustades kohalikke kliinikuid sünnitajatele jagatavate abipakkidega. Projekti eesmärk on motiveerida naisi sünnitama mitte kodus, vaid kliinikus. 2014. aastal algatatud kudumise kampaania on osutunud sedavõrd edukaks, et sajad vabatahtlike kootud mütsid transporditakse Etioopiasse, kus need vabatahtlike vahendusel kohalikes kliinikutes koos mähkimislinade ja seepidega laiali jagatakse. Naiste haiglas sünnitamise programmi toetab ka Etioopia valitsus.

Aasta alguses külastasid MTÜ Damota vabatahtlikud mana ja manša hõimurahvaid. Tegu on hõimudega, kes on ümbruskonnas teiste rahvaste poolt tõrjutud, kuna arvatakse, et eelmised põlvkonnad olevat olnud inimsööjad ning seetõttu peetakse neid siiani inimsööjateks. Tõsiseks murekohaks kohalikule pastorile Dawitile oli diskrimineerimine ajaloolise tausta tõttu ja nende perede olukord, kus igasugune juurdepääs haridusele puudub.

Koolihariduse kättesaadavus on sealsetele lastele lisaks tõrjutusest tulenevatele probleemidele keeruline ka logistiliselt. Lähim küla asub kolme tunni jalgsitee kaugusel. MTÜ Damota vabatahtlikud kaardistasid olukorda ning tegid ettepaneku otsida võimalusi pakkumaks kooliharidust mana ja manša hõimude lastele Soddos. MTÜ Damota juhatus otsustas ehitada Soddosse ühiselamu mana ja manša hõimude tüdrukutele kui kõige haavatavamale grupile. See võimaldaks neil koolis käia keskkonnas, kus neid ei tõrjuta eelarvamuste tõttu, sest piirkond on hõimude asukohast piisavalt kaugel.

Ühiselamu ehitamine algas 2021. aasta detsembris peamiselt eraisikutelt kogutud annetuste toel. Eesmärgiga, et 2023. aasta septembris saaks 20 tütarlast õpingutega alustada. Ühiselamu käivitusse kaasati misjonipraktika raames ka EMK Teoloogilise Seminari tudengeid. Ehituse protsess algas väga sujuvalt. Aasta lõpuks oli valminud territooriumi aed, vundament, veeühendused, kanalisatsioon. Projekti ülevaataja Soddos on MTÜ Damota koostööpartner pastor Dawit Guduno. Ühiselamu ligikaudne plaanitud kogukulu ühe lapse kohta on 365 eurot aastas, selles sisaldub kahe kasvataja/õpetaja töötasu, kolm sooja toidukorda lastele ja muu majapidamiskulu. Lastel on samas majapidamises võimalus pesta ennast ja oma pesu. Ühiselamusse on plaanitud söögiruum-elutuba, mis mahutab 20 õpilast. Eraldi on kaks magamisruumi. Nagu ehitustega ikka kipub olema, on valmimiseks plaanitud aeg aasta võrra veninud. Täna, kaks aastat peale ehituse algust ootab tütarlaste ühiselamu ruumide korrastamist ning mana ja manša hõimutüdrukud oma toetajaid.

ETIOOPIA

NB! **Kõik kollase taustaga esitatud küsimused käivad Etioopia kohta.**

						Lülijalgne loom MTÜ Eestis, mis aitab vaeste perede lastel saada kvaliteetset haridust Riigikeel		Advanced Marine Tech	Muu hulgas	Kaunviljad	Kolmik	Pinna-mõõt				
						See tähendab			Direktor Antimon				Savannides elutsev loom	Orient	MTÜs vajalik abijõud	
	Vana-Etioopia pealinn	Sina (saksa k)	Hertsogi-riik (inglise k)	Käsklus koerale	Noot	Aasta Kaua aega		Sekund Edvin Aedma		Hapnik Maratoni-jooksja … Bikila		Special Im-migrant Visa G. Verdi laul „Vaata …“				
Pealinn											Küsimus … ja O					
Muistne riik VT-s									Ahvileiva-puu Lämmastik							
Väävel		Karaat Alevik Rapla mk			Meeter Hispaania maali-kunstnik		Võrgunõel	Neoon Reede			Kirjanik … Truupõld Pealinn Euroopas					
Eestlaste jalgratta-matk 2014									Magus-kartul Tervise-asutus							
Suurbritan-nia poliitik				Ese Vald Austrias Kärstenis				Eesti regio-naalkeel Aar					Jõgi Prant-susmaal Rooma kaks			
	Gramm Võibolla		Toit _ ü _ _ Sekund				Arvestus-punkt			Ida Täht liik-lusmärgil		Telegraafi-aparaat		Vesinik Jõgi Hiinas		
VASTUS ▶							R	Söögiisu Märge retseptil								
Härra			Amper Esmaspäev		Ajajärk					Neoon Abikaasa (inglise k)			Laur Lilleoja Riietusese			
Linn Saksa-maal					Gross National Product Argoon				… tee on hea ravim Tšillisort							
	Soolajärv	Valetaja (inglise k)	Aluspuu Vaba					Katrin Pauts Kellel			Ernst Öpik Siimens			Kaalium Sarnased tähed		
Kerglane				Raadius Red Light Therapy		Asi	U								Pimedad …	
Rahaühik					Ehk Erbium		Mungalaht Vanuse				Aasta Kagu		Mitte päev Naisenimi			
Endine keiser (eesn.)														Täpitäht Reede		
Naaberriik								Kiskja								

AUTOR: TOOMAS PAJUSOO
FOTO: MERLE VOOLA
LIPP: VIKIPEEDIA

Kasvulava kursus ja üritus Kasvulava+

Noortenurga pani kokku Raili Hollman

Metonoorte kasvulava toimus sel aastal teistsuguses formaadis, kui see senini on olnud.

Kasvulava ei ole enam kahepäevane noorteüritus sügisel ja kevadel, vaid 9 kuud kestev õppekursus. Osalejatel on võimalus saada osa põnevatest videoloengutest, mis avalikustatakse üle nädala SharePointi keskkonnas. Videoloengud annavad suurepärase võimaluse mõelda enda jaoks läbi olulised teemad suhtes Jumalaga ning seeläbi vaimulikult kasvada. Lisaks videoloengutele on noortel võimalus teha vastaval teemal ka kodutöid, et oma teadmisi paremini kinnistada. Siin mõned teemad, mida Kasvulaval käsitletakse: vaimulik olukord ja suhe Jumalaga, identiteet Kristuses, Pühakiri, Sõna ja Vaim jpt.

27.–28. oktoobril 2023 toimus Kasvulaval osalejatele Saku nelipühi kirikus kahepäevane üritus Kasvulava+, kus noortel oli võimalus kokku tulla, olla osaduses, kuulata loenguid ning ülistada ja kiita Jumalat. Kasvulava juht Naatan Hollman rääkis, kuidas see alguse sai: „Jumal kõnetas mind ja ütles, et sa pead minema ja noortejuhtide seminariga algust tegema. Ma olin alguses nagu Joona, kes ei tahtnud käsku täita ja põgenes. Aga ma parandasin meelt. Jumal on meid kõiki läkitanud taevast siia maa peale. Me oleme Jeesuse kuulutajad siin maa peal, oleme saadetud Jumala poolt täpselt sinna, kuhu Tema on meid asetanud. Võime arvata, et kusagil mujal on parem, et midagi muud teha oleks palju vägevam, aga Jumal on meid pannud kindla eesmärgiga just sinna, kus me oleme. Kasvulava sai loodud selleks, et metonoorte töötegijad võiksid enda elus näha Jumala tegude vilja. Me ei suuda iseenda teadmistega, iseenda oskuste ja jõuga panna teisi inimesi uskuma Jumala olemasolusse. Seega peab teenimise juures meie fookus olema Jumala, mitte meie endi peal. Jumal kutsub meid jagama välja enda oskusi ja andeid ning neid arendama. Teenimistöös on kõige aluseks isiklik vaimulik kasv. Kui me ei mõtesta oma kasvu, siis võib juhtuda, et kasvame vales suunas. Me ei saa kasvada samal ajal pühitsuses ja patus, täpselt samamoodi ei saa me valguse poole kasvades samal ajal kasvada ka pimeduse poole. Ma juhin Kasvulava (mitte et ma ise tahaksin seda juhtida) ühel väga kindlal põhjusel: Jumal kutsus mind seda tegema ja minu osa on kuuletuda.“

Metonoored PP Festivalil

30. septembrist kuni 1. oktoobrini toimus Tallinna Kultuurikatlas järjekordne, arvult juba 45. PP Festival. Piiblipäevade teemaks oli seekord „Miks mina?!“ ning läbivaks kirjakohaks 1. Peetruse 2:9: „Teie aga olete valitud sugu, kuninglik preesterkond, püha rahvas, omandrahvas, et te kuulutaksite tema kiidetavust, kes teid on kutsunud pimedusest oma imelisse valgusse.“ Piiblipäevadel sai osa võtta ülesehitavatest seminaridest, võimsast ülistusajast ning ühisest osadusest. Kohale oli tulnud palju noori erinevatest konfessioonidest, nende seas olid esindatud ka metonoored.

Venekeelse noortetöö juhtide koolitus

toimus 28. oktoobril Tallinnas, teemadeks läbipõlemine, kodugrupid ja suhe Jumalaga.

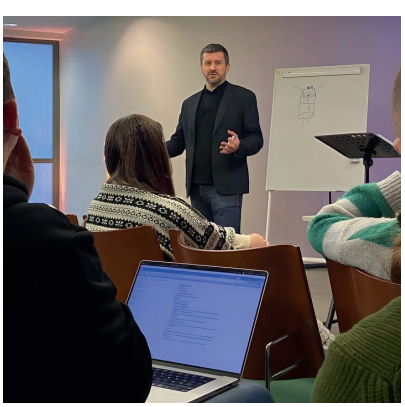

Jumala puudutus

Meenuta kogemust, kui tundsid, et Jumal on tõesti olemas.
Kustas: Olin eelmisel aastal (2022) Piiblilugemise laagris. Seal olid õhtuti teenistused ja ülistuse aeg, kui sai laulda kiitust. Tundsin, et keegi on minuga – mitte nagu inimene, vaid keegi suurem.

Mida sa tundsid?
Kustas: Jumalat.

Kuidas sa sellest aru said?
Kustas: Olin rõõmus, aga pisarad voolasid. Pärast nutsin veel kaua, aga mul oli samal ajal hea olla.

Kuidas see erines tavalisest laulmisest?
Kustas: See oli lihtsam ja võimsam.

Kas sa oled ka hiljem tundnud, et Jumal on lähedal?
Kustas: Jah, eriti ülistuslaule lauldes, noortekatel.

Kuidas sa tunned Jumala lähedust?
Kustas: Keegi võimas on minu lähedal ja et minu suunas tuleks nagu tugev jõud, mis tahab mind liigutada.

11-aastast Kustast küsitles ema Lea.

***

AGNES PALO, Võru Elupuu kogudus

Oli talv. Olime vanema venna Martiniga maal vanaema juures.

Agnes ja Martin Fotod: erakogud

Sattusime jääpurikate limpsimisest nii hoogu, et tuppa minnes oli hääl kadunud. Ise ma kartsin, et vanaema hakkab pahandama. Kui pidin midagi ütlema, siis sosistasin sellest Martinile ja tema siis kordas minu juttu. Vanaema ei pannud midagi tähele. Peagi aga pidid vanemad meile järele tulema. Nüüd oli hirm, et hääl ei tulegi tagasi. Hakkasime vennaga salaja palvetama. Kui vanemad kohale jõudsid, küsis ema kohe, kuidas meil läheb. Mina vastasin, et hästi! Ja ehmusin ise ka ära, et sain jälle rääkida. Ema arvates oli küll hääl natuke kähe, aga mina olin palvevastuse saanud.

Teine kogemus meenub mulle koolipõlvest. Olin Martiniga ülikooli vastas raamatupoes. Leidsime sealt ühe huvitava raamatu, mida osta. Kui taskutest olid kopikad kokku kogutud, oli südames kurbus – vajalikust summast jäi 10 kopikat puudu. Otsustasime Martiniga palvetada. Jumala jaoks ei peaks ju 10 kopikat olema probleemiks. Vaikselt poes ringi liikudes märkasimegi üsna varsti põrandal läikivat 10-kopikalist. Saime oma raamatu ja meie jaoks oli see rohkem kui lihtsalt raamat. See oli palvevastuse raamat.

Lastenurga koostas Lea Kübar

TELLI ajakiri Koduteel 2024. aastaks. Aastatellimuse hind on 22 eurot.

Tellimiseks tee ülekanne Eesti Metodisti Kiriku kontole EE641010052004731009 märksõnaga „Koduteel“ ning anna ülekande tegemisest teada e-maili aadressil keskus@metodistikirik.ee või telefonil 5012483

Eesti Metodisti Kiriku KALENDER

sisaldab:

• piiblilugemisi igaks päevaks • tähtpäevi
• eestpalveteemasid • infot kiriku sünnuste, koguduste ja struktuuriüksuste kohta
• ja palju muud põnevat

2024. aasta kalendreid saab osta raamatupoest Logos ja kirikukeskusest telefonil 501 2483.

Kalendri hind on 4€.

PÄEVASÕNA

aastatellimus (6 numbrit) maksab 2024. aastal 18 eurot.

Tellimuse vormistamiseks palume teha ülekanne:
Eesti Metodisti Kirik
arveldusarve: SEB Pank,
EE641010052004731009,
selgitusse märksõna
PÄEVASÕNA.

Seejärel palume kindlasti teatada tellija aadress
kas kirjalikult toimetuse aadressile
Päevasõna, Narva mnt 51, Tallinn 10120
või e-posti aadressile: **paevasona@metodistikirik.ee**

Päevasõna võib saabuda igal hommikul Sinu e-postkasti!

Meililistiga liitumiseks külasta veebilehte aadressil:
www.paevasona.ee

Samas on juurdepääs Päevasõna arhiivile.

Raamatupood Logos

Logos on ainuke omataoline kristliku kirjanduse ja muusika pood kogu Põhja-Eestis. E-pood aadressil **www.logos.ee** on alati avatud. Tellitu saadame üle kogu Eesti tellijale sobivasse pakiautomaati.
Meilt leiab erinevas formaadis Piibleid, mitmekesist kristlikku kirjandust, teatmeteoseid, Eestis väljaantavat kristlikku ajakirjandust, igapäevaelu käsitlevat õppe- ja hingehoidlikku kirjandust eri kirikutelt ja kristlikelt organisatsioonidelt, muusikat, kunstiteoseid ja meeneid ning jumalateenistuste tarbeid. Meil on ka mitmes väärtuses kinkekaarte.

Oleme avatud T, N ja R kell 10–18.
Asukoht: Tallinna metodisti kirik, Narva mnt 51, Tallinn, 10120.

Tere tulemast!

Kaupa saab tellida ka telefonil **519 83 555** või aadressil **pood.logos@gmail.com**
Info ja tellimine Facebookis: **https://www.facebook.com/logosepood/**

ISSN 1406-2291